

یوه خبره درته وکم؟

(ناول)

لیکوال: نصیر احمد احمدی

۱۳۹۱ ل کال

www.ketabtoon.net

د کتاب پیژندنه

د کتاب نوم:	یوه خبره درته وکم؟
لیکوال :	نصیر احمد احمدي
د لیکوال د تلیفون شمېره:	۰۷۰۰۲۵۶۱۹۱
ایمیل	nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
خپرندوی:	مومند خپرندویه ټولنه، جلالاباد
د پښتې ډیزاین	فرید احمد یوسفزی
کمپوز	نصیر احمد احمدي
د پښتې انځور	نصیر احمد احمدي
چاپ کال:	۱۳۹۱ ل

ډالۍ

ګران وطن افغانستان ته!

(۱)

تیاره وه. سړي گړندي گامونه اخیستل. له کلي ووت. شمال لور ته پراخه دښته په مخه ورغله. دښته او اسمان ، دواړه یولاس تک تور وو ، یواځې رڼو ستورو سره جلا کول. سړي یوه شېبه مزل وکړ ، ځای ځای به په واوره وخوت ، له بوټونو به یې کړبښده اواز پورته شو ، نور هیڅ هم نه اورېدل کېدل. کله کله به یې د شغالاتو انګولا په زړه ننوته.

پاو ووت. ستورو دومره رڼا کوله چې سړی د کارېز د سپرغې (څاه) پر سر د لرګي لوی څرخ ته ودرې. سړي څرخ تاو کړ. غنجا شوه. ده څه نه لیدل ، خو په دې پوهېده چې پر څرخ د تاو شوي پړي سر ، لاندې سپرغې ته کښته کیږي.

شېبه وروسته یې پړي ته ټکان ورکړ. لاندې د اوبو چرپا شوه ، پړی د کاریز تل ته رسیدلی و. سړي بوټونه وایستل. د پړي پورتنۍ برخه یې پر څرخ تاو کړه. پړۍ یې ونيو ، پر لاسونو یې زور راووست. پښې یې سپرغې ته ور وغزولې ، په هوا کې خوند پاتې شو. سړي موت — موت پړی خوشی کاوه. دی لاندې روان و ، شېبه وروسته یې پر لوڅو پښو سړې اوبه ور واوښتې.

سړي د خپل پند کوټ جیب ته لاس کړ. لاس یې راویست ، د لاسي بتۍ سپینه رڼا په رڼو ، روانو اوبو ولکېده.

کروپ شو. په اوبو کې مخ پورته لاړ. خولی یې د کاریز د تونل له پاسنۍ برخې وړې لوتې رابېلې کړې. ورمېر یې لندو خاور ونيو.

ده په احتیاط گامونه اخیستل ، ځای ځای به اوبه ژورې شوې. پر ځنګنو به یې راواوښتې. بیرته به بېدیو ته تېنې شوې. دی ورو ورو مخکې ته. کله کله به سپینه رڼا د اوبو څاڅکو ته سیخه شوه. څاڅکي د کارېزه د تونل له پورتنیو لندو خټوڅخه را خڅېدل.

یو ځای ودرېد. د مور خبرې لړزه پړې راوسته.

((شېرمامده زویه! پام کوه! کارېزونه درانه دي ، پټي بلاوي دي خدای پټي لري.))

ناڅاپه یې چیغه کړه! ښې پښې ته یې ټکان ورکړ ، اوبه وچرپېدې ، د بتۍ په رڼا کې یو غټ ماهی پورته روان و.

سړي وخنډل ، زړه یې سره راټول کړ ، په زوټه (زوره) یې وویل:

— هیڅ هم نه شته! هیڅ هم نشته ، هیڅ...

دې خبرې د کارېز په تونل کې انکارې خپرې کړې ، خو دی پوهېده چې پر تندې یې مړې خولې راماتې دي. یو دم یې خوسا بوی پر سپرمو ننوت. بوی ډېر شو ، په کارېزه کې د خرابې شوې غوښې بوی ته.

دوه — درې گامه لیږي ، په اوبو کې چرپا شوه. رڼا پر هماغه ځای ولوېده ، له رڼو اوبو د غوټه ماهیانو شاهپرونه راوتلي وو ، اوبه یې څیرلې ، مخ پورته روان ول.

سړي پزې ته لاس ونيو ، ور مخته شو. یو ځوان خورند سر ناست و. اوبه یې پر غزیدلو ورنو روانې وې ، ملا یې د کارېزه پر دېوال پورې نښتې وه ، تر غاړې یې نری نایلوني پړی تاو و.

سړي ورو د هغه کيڼ لاس له اوبو راپورته کړ ، پر ګوتو يې دوې غټې ګوتمۍ ښکارېدلې ، ګوتميو ژېړه رڼا کوله .
سړي په بېړه ګوتمۍ راويستلې ، لاس يې پرېښود . جسد ړنګ شو ، له اوبو جرمي بڼوه راووته ، يوې تېز شو ،
تونل د کانکو او استفراق غږ ونيو ، سړي وگرځول ، بڼوه يې د اوبو له سره ورپورته کړه . اوبه پاش شوې ، ده
مخ کېننه کړندي ګامونه واخيستل .

(٢)

په عمر پخې ښځې وويل:

__شېر مامده زويه! سره غرمه دې كړه!

كوم غږ يې وانه وړېد

ښځې د بړستن پيڅكه وښويوله ، وړې كڅوړنې سترگې يې ردې راوختې.

د پراته سړي سترگې پټې وې ، په پكه ككړۍ پورې نښتې تار تار وېښته يې لاندې ښكارېدل. پر لمر وهلي تور تندي يې څاخكې__څاخكې خوله پرته وه. ده په تيزۍ سره ساه اخيسته ، ارتې ، غټې سپرې يې كښته پورته كېدې

ښځې په بېړه د هغه پلنې اوږې ته تكان وركړ ، د سړي زگېروى شو ، پر اړخ راواوښت ، د ورمېر له لندو پيچلو وينښتو يې د خولو تروش بوى پورته شو.

ښځې د سړي پر غاړه گوټې كېښودې ، گوټو يې لوند تودوالى احساس كړ.

ښځه په بېړه ولاړه شوه. په دالان كې يې خړ ديوال ته ولاړ كړى كور كړ ، پر نكلي جام اوبه را واوښتې.

بېرته راغله ، شېبه وروسته د سړي پر تندي لنډه ټوټه پرته وه. سړي تېزه تېزه ساه وهله.

ښځې ورو وويل:

__شېرمامده زويه! څنگه يې ؟

كړپ شو. لس__يولس كلن هلك د كوټې په وره كې ودرېد ، په خوشالۍ يې وويل:

__لا لا! په دب كې هيلې ناستې دي.

يو دم يې شونډې وڅرېدې ، ورغى ، د ښځې تر څنگ خواشيني كېناست ، سړي ته يې وكتل ، ورو يې وويل:

__تبه يې ده ؟

ښځه ولاړه شوه ، په كونج كې د ايښې زاړه لركين صندوق پله يې پورته كړه. هلك ته يې د لسو روپو نوب

وښو ، ورو يې وويل:

__د كلي له دوكانه د تېې كولى راوړه.

د هلك په جيب كې پرته مردكې وټكېدې ، په منډه له كوټې ووت.

ښځې د سړي د تندي ټوټه بدله كړه ، سړي خپلې وړې سترگې رڼې كړې ، پتري نيولې خړې شونډې يې

وخوځېدې ، په زگېروي يې وويل:

__څه وخت ده ؟

ښځې د وړې كړكۍ خيړنه پرده پورې وهله ، سړي خپلو سترگو ته لاس ونيو ، په غوسه يې وويل:

__لمر د سړاى (حويلې) مېنځ ته رارسيدلى.

ښځې په خواږه خوله وويل:

__تبه دې وه ، نه مې شواى راپورته كولى.

د سړي تندي كونځې پيداكړې:

__ادې! زه بايد كارېز وكېندم.

ښځه په خبره كې ورولوېده:

__نور كليوال هم شته!

سړي سره سا ويسته ، ورو يې وويل:

__دوه نيم سوه اوغانۍ (افغانۍ) مې له گوټو ووتې!

څنگ ته ايښی بدنې يې وړپورته کړه. دوه — درې غوړپه اوبه يې تر ستوني تېرې کړې ، ناڅاپه يې وتوخل ، کانگو واخيست. مور يې په بېړه ولاړه شوه. چلمچي يې راوړ. سړي خپله خوله پکې ونيوله. ويې نه گرځول. بېرته ستوني ستغ پرېووت. ورو يې وويل:

__دا اوبه مو له کوم ځايه راوړې ؟

مور يې په حيراني ورته وکتل شونډې يې وخوځېدې:

__له کارېزه!

سړي ورمېر کور کړ ، په چلمچي کې يې خور وهل.

بنځې چلمچي د باندې ويست.

سړي په خپله خوله د پرستن پېڅکه تېره کړه. تر بالښت لاندې يې لاس ننه ايست. سترگو ته يې دوې د سرو زرو کوتمې ودرېدې. شنه غمي پکې نومېلي ول.

د دروازې کړپ شو. سړي په بېړه کوتمې تر بالښت لاندې کړې. بنځه راغله ، پر پلاستيکي فرش يې توره چاچوشه کېښوده.

سړي چاچوشې ته وکتل ، له خوښکي يې مړ تاو راووت. ويې ويل:

__له کارېزه اوبه مه راوړی!

بنځې په حيراني ورته وکتل.

سړی وارخطا شو:

__ما ، ما ويل چې کارېز پاکېږي. اوبه به يې خړې وي.

بنځې وخندل ، د خپل خبرن ټکري پېڅکه يې د پيالې پر ژۍ تېره کړه. ورو يې وويل:

__کارېز ته مازديگر ناوخته لارم ، څړه ناسته وه. پاکې ، سوتره ، رنې اوبه دي.

هلک کوتې ته ورننوت ، ورور ته يې وکتل ، تندى يې ورين شو. په خوشالي يې وويل:

__لالا! تبه دې ښه شوه!!!

سړی غلى و . .

هلک وويل:

__وېرېدلې يې ، شونده دې وتلې ده.

بنځه په خبره کې ورولوېده:

__کولى دې راوړې ؟

هلک يو پاکت کولى په غولي کېښودې. بېرته يې سړي ته وکتل ، په خوند يې وويل:

__لالا! په ډب کې هيلې ناستې دي.

د بنځې شونډې وخوځېدې:

__ياز مامده! ورور دې ناروغه دى! مه يې پاڅابوه.

هلک غلى شو ، شېبه وروسته يې د خواست په ژبه وويل:

__زه به يې وولم.

سړي مراوي وخندل:

__نه! په ټوپک به ژويل شي.

__نه ژولېږم. زده مې ده ، غټې هيلې دي.

بنځه په خبره کې ورولوېده:

__غوا ترې ده.

هلك د بستري پر سر پراته ښكاري توپك ته وكتل ، ولاړ شو ، وره ته لانه ورسيدلى چې سړي پسې ورغړ كړ:

__كارېزه ته يې مه بيايه!

ښځې په حيراني ورته وكتل.

سړي وويل:

__اوبه د جومات له مېمې ورته راوړه!

ښځې له تورو چايو ډكه پياله د سړي تر څنگ كېښوده. ورو يې وويل:

__دا پسې وخوړه!

سړي هغې ته وكتل ، په تور غروي كې يې سپينه كولى. ښكارېدله.

سړي كولى ور واخيسته ، خولې ته يې واچوله ، ويې توخل كولى يې په ستوني كې وچه ودرېده. .

ښځې وويل:

د چايو غورپ پسې وكه!

__نه ! نه يې څښم.

ښځې دسترخوان پرانيست ، څو نري پاسټي پكې پراته ول. سړي د پاسټي څنډه ور پرې كړه ، ويې ژدويله ،

كولى له ډوډۍ سره يو ځاى له ستوني تېره شوه.

ښځې بله پياله ډكه كړه. سړي په بېره وويل:

__دا چاى د څښلو نه دى .

ښځې په حيراني ورته وكتل. پياله يې شونډو ته ور وړه.

د سړي تندي گونځې پيدا كړې:

__اوف! څنگه درته ووايم ، د كارېزه اوبه مردارې دي.

د دروازې كړپ شو. هلك په سترې غر وويل:

په كارېز كې يې مړى وموند.

پياله كړه شوه ، ښځې ټوپ كرل ، اوږه يې وسوځېده ، په بېره له كوټې ووته.

سړى نېغ كېناست ، بالېست يې لېرې كړ ، دوې گوتۍ او جرېمې بټوه يې ور واخيستل ، بټوه يې پرانيسته ،

څو څر نوټونه پكې ښكارېدل ، ويې نه پيژاندل ، نوټونه لاندې ول. سړى په منډه له كوټې ووت ، گوتۍ يې

جيب ته واچولې ، بټوه يې هم ديوال ته نږدې لمر ته تر ايښودل شويو وچو وښو لاندې كړه. په بېره له انگره

ووت.

(۳)

شېرمحمد ساه نیولی سپرغي ته ورسېد ، ډله کلیوال راټول ول ، لویانو سپرغي ته کتل ، ماشومان هم د لویانو تر مینځ په داسې چولو پسې گرځېدل چې له هغه ځایه سپرغه ور مالومه شي. شېبه وروسته د څرخ د تاوېدو غږ شو ، مخکې ولاړو خلکو خپلو پزو ته ځادرونه ونيول ، ډله شا ته شوه ، دوو پیاوړو کلیوالو پرې ته لاس ور وغځاوه ، سلامت جسد یې راویست.

له بویه ټپکه نه کېده. جسد یې سپرغي ته نږدې پر څړه ځمکه پریښت ، غاړې ته ورلوېدلی پری یې خلاص کړ ، د مړي ځنګتونه شخ پاتې وو.

شېرمحمد په څړه ځمکه کېناست ، کلي ته یې وکتل ، د څړو کورونو بامونه تور ، شنه او زرغونه ښکارېدل ، له ښځو ډک ول ، د دیوالونو سیورو ته واوړه پرته وه.

تر څنګ یې یو ځادر ولوېد. یو ډنګر سړی پر ځادر کېناست. ورو یې وویل:

__موږ له همدې کارېزه اوبه څښلې!

شېرمحمد غلی و.

سړي وویل:

__ماته خو دا مړی د ډېر وخت ښکاري. بوی یې کړی ، د پښو ګوتې یې شړېدلې دي ، داسې لکه ماهیانو چې خورلې وي.

سړی غلی شو ، شېرمحمد ته یې وکتل ، په حیرانۍ یې وویل:

__وه هلکه! روغ نه ښکاري!

شېرمحمد د خپل پټکي شمله په خپله لنډه ، توره ټنډه تېره کړه. وچې شونډې یې وخوځېدې:

__تبه مې ده.

یو غږ واوړېدل شو:

__څه نشته!

دواړو جسد ته وکتل ، یو کلیوال د مړي جیبونه لټول.

بل وویل:

__جیبونه یې خالي دي ، کوم کاغذ ماغذ نشته ، پیژندلای یې نه شو.

یو بل کلیوال راغی ، پایڅې یې لنډې وې ، له لاسونو څخه یې سور بوی لټېده.

پر ځادر ناست کلیوال وویل:

__څنګه مو پیدا کړ؟

نوی راغلي سړي وتوخل ، شونډې یې وخوځېدې:

__نن زما وار و ، ساعت مخکې کارېزه ته ورکښته شوم ، خوسا بوی و ، پورته لارم ، مړی مې ولید.

نوی راغلی سړی غلی شو ، شېرمحمد ته یې وکتل ، ورو یې وویل:

__تېر مازدیګر خو ته کارېزه ته ورکښته شوې ، پام دې نه شو؟

شېرمحمد د (نه) په ډېره سر وخوځاوه.

هماغه سړي وویل:

__سپرېمې خو دې غټې دي ، بوی یې نه درته؟

شېرمحمد په غوسه ورته وکتل. دواړه کلیوال موسک ول.

(٤)

شېرمحمد په چوتره کې لمر ته ناست و ، گوتمی يې سره اړولې ، بټوه يې په لمن کې پرته وه. د مور غږ يې واورېد:

__بالښت درورم.

شېرمحمد څه ونه ويل. هماغسې يې گوتميو ته کتل.

درب شو ، بالښت ولوبد ، له پلاستيکي فرشې مړې خاورې پورته شوې. سړي په بېړه د لاس گوتمې سره وروستې.

بنځې وويل:

__کوم درک يې ونه لکېد؟

خواب يې وانه وړېد.

بنځې په حيراني خپل زوی ته وکتل. په زوټه يې وويل:

__تبه دې څنگه شوه؟

شېرمحمد ټکان وخوړ:

__څه؟

__تبه دې څنگه شوه؟

__بد نه يم ، پيتاوی ښه راباندې ولکېد.

بنځه د هغه تر څنگ کېناسته ، شېرمحمد پښې ور ټولې کړې ، پر بټوه د اوږدې لمنې پېڅکه پرېوته.

بنځې په خواشيني وويل:

__کوم درک يې ونه لکېد؟

__نه! هېچا هم نه پېژانده ، خراب شوی و ، د کلي په هديره کې مو امانت خاورو ته وسپاره.

بنځې وويل:

__له سهاره دې څه نه دي خوړلي ، چای درته راوړم ، د څاه اوبه دي ، له جوماته مې راوړې

شېرمحمد د (هو) په نښه سر وخوځاوه.

بنځه ولاړه شوه ، د څړو کتار کوټو خواته يې گام واخيست ، يودم ودرېده ، زوی ته يې وکتل ، په حيراني يې وويل:

__ته پوهېدې چې په کاريزه کې مړی دی.

د سړي ژبه بنده شوه:

__نه ، زه ، زه

بنځې وويل:

__سهار دې د اوبو په څښلو زړه رادکېده ، د چايو پيالې ته دې هم خوله ور نه وړه ، ويل دي چې د کارېزه

اوبه مردارې دي. له کومه پوه شوې؟

شېرمحمد ته غوسه ورغله:

__چای راوړې که نه؟

بنځه دالان ته ننوته.

شېرمحمد بټوه پرانيسته ، يوڅر نوت يې راويست ، پردی و ، نه يې پېژانده ، په بېړه يې په بټوه کې پراته نور نهمجن نوټونه وشميرل ، لس دانې ول.

د پيالو کړپ شو ، نوتونه يې ژر په بټوه کې کېښودل ، د دالانه وره ته يې سترگې وړ واورولې ، څوک نه و .
بیرته يې بټوه پرانیسته ، د بټوې يوې ځانې خنځير درلود ، کش يې کړ ، په پلاستیک کې بنده سپينه ، نېمځنه
پاڼه راوخته .

د دالان د وره غنځی شو ، بټوه او پاڼه ، دواړه يې تر ورانه لاندې کړل .
بنځي دوې پيالې له چايو ډکې کړې . د انگر لږکښه دروازه خلاصه شوه . مور او زوی دواړو ورته وکتل ، يوه
پېغله وه ، سره او سپينه ښکارېدله ، ټکری يې پر مخ ور کش کړ ، ليرې ودرېده ، په زوټه يې وويل :
_ ترورې ! مېلمانه لرو ، يوه _ دوې چکۍ گوره پور راکه !
بنځه دالان ته ننوته . شېرمحمد غولي ته کتل ، نجلۍ دروازې ته نږدې ولاړه وه . شېبه وروسته له دوو چکيو
گورې سره له انگره ووته .

بنځه بیرته د خپل زوی تر څنگ کېناسته ، په خوند يې وويل :
_ ودې پېژانده ، سينځله وه ، د کاونډي لور .
شېرمحمد غلی و .

بنځې سور اسويلی وېست ، له شنو چايو ډکې پيالې ته يې وکتل ، وچې شونډې يې وخوځېدې :
_ هې ، هې ، تشه لاسه ، ته مې دښمن يې . که مې ولور په وس پوره وای ، همدا اوس مې دا نجلۍ درته
غوښته . کم نه يې ، د خلقيانو د پاچاهۍ په اول کال پيدا شوې ، تر دېرشو اورې ! .
شېرمحمد د چايو غورپ وکړ ، ورو يې وويل :
_ باز مامد چيرې دی ؟

بنځې پيالې ته وچې سترگې نيولې وې .
سړي خپله خبره تکرار کړه !
_ باز مامد چيرې دی ؟

بنځې له ځان سره وويل :

_ ښه نجلۍ ده . روپۍ نشته ، خدايکه يې نه هم راته کړي وای .
سړي جيب ته لاس کړ ، د نساوارو ډبلې يې راويست ، مخ ته يې ونيو ، په گرده اینه کې پلنه اوږده يزه ، ارته
سپړمې ، ورې ، ننوتې سترگې او اوږدې سپېرې شونډې ښکارېدلې .
يوه چوندۍ نساوار يې تر ژبې لاندې کړل ، ورو يې وويل :

_ نن د کارېزه کار پاتې شو .

بنځې هماغسې پيالې ته کتل ...

سړي بټوه او کاغذ په جيب کې واچول ، په زوټه يې وويل :

_ ادې ! گوتمۍ مو په څو خرڅه کړه ؟

بنځې په حيرانۍ ورته وکتل .

شېرمحمد وويل :

_ په ياد دې دي ؟ ...

غلی شو ، نساوار يې تر چوترې لاندې تو کړل .

بنځې وويل :

_ کومه گوتمۍ ؟

هماغه چې د بازمامد د علاج له پاره مو خرڅه کړه .

ښځې وخنډل:

__ هغه خو پخوانۍ خبره ده ، باز مامد ورور دي خاپوړي کولې ، نه مې په زړه کېږي. خدای دې وبخښي ، پلار دي خرڅه کړه.

غوا رېباره کړه ، شېرمحمد ور وکتل ، اخوره ته د ولاړې ژپړې غوا مخکینی پښې په پړي کې بندې وې. ورغی ، د غوا په پښو کې تاو شوی پړی یې خلاص کړ ، د اخوره په وچو وښو کې سره چرکه گرځېدله ، لونه یې پسې وويشته ، چرکې منډه کړه ، سړی بېرته پر چوټره کېناست. ښځې په حیرانۍ وویل:

__ولې دې گوتمۍ یاده کړه؟

__هیڅ ، هسې په زړه کې راټېره شوه. بازمامد چیرې دی؟

__خدای خبر! بیا به د کلی له ماشومانو سره مردکی کوي.

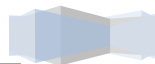
شېرمحمد ولاړ شو ، کوټې ته لاړ ، کله چې بېرته په چوټره کې ودرېد ، لونکی یې تړلې وه ، پر اوږه یې خر ، خیرن ځادر پروت و.

ښځې وویل:

__چېرته ځې؟

__د ولسوالۍ بازار ته. کار لرم ، سودا خو به نه وې په کار؟

ښځې څه ونه ویل ، سړی په بیرته له انگره ووت.

(۵)

د ماسپښين سيوري ړنگ ول ، شېرمحمد سترې ستومانه د يوې ويالې تر څنگ کېناست. پټکې يې ليرې کړ ، سپينه پکه ککړې او تور تندې يې نرۍ کېرنگه خړې ليکې سره بيل کړي ول.

شېرمحمد مخ ته دوه _ درې لېسې سرې اوبه ور واچولې ، اوبه وڅڅېدې ، رانه څاخکې يې په تار تار موندې. توره ږيره کې ننوتل.

د اوبو جړيا شوه ، شېرمحمد ورمېر کور کړ. ژېړه غوا په لغړو نيالکيو کې ولاړه وه. تور اوربوز يې د لښتې په روانو رڼو اوبو کې پټ و.

سرې شاوخوا وکتل ، په زوڼه يې وويل:

_بازماده!

مخامخ د چنار له گڼو يې پانو ونو غږ را ووت:

_دا دی ، درغلم.

شېرمحمد د لښتې پر ژۍ پر يوه هواره ډبره کېناست ، کلي ته يې وکتل. د څو کورونو له دود کشونو څخه تورې لوخړې پورته کېدلې. لوگي د ليرې پراته غره تر سپينو څوکو هسک ول.

باز محمد وويل:

_لالا! څه وايي؟

شېرمحمد ور وکتل. هلک د ويالې بلې خواته ولاړ و ، واوره يې خوره ، په غاړه پورې يې سره لينده خورنده وه. سرې وويل:

_غوا دې ولې راوستې؟

د هلک ورې تورې سترگې وځلېدې:

_لالا ، تر ونو لاندې نوي واښه رابوتيدلې دي ، ما وليدل ، غوا يې ډېر ښه خوړې.

شېرمحمد په خبره کې ورولوېد:

_سيورو ته واورې پرې دي. د مالونو د پيايلو وخت لا پاتې دی.

باز محمدهماغسې په خوند وويل:

_لالا ، چټکي راغلي ، په يوه مې وار وکه ، لينده خرابه ده ، خدايکه روغ رانه تللی وای.

شېرمحمد وخندل ، ورو يې وويل:

_خپلۍ مې درته راوړې.

هلک توپ کرل ، د ښې پښې زړه ، شکېدلې کلوشه يې د ويالې په ژۍ ولکېده ، خړې اوبه باد شوې ، په بيره يې پر ځمکه پروت څادر پرانېست ، پلاستيکي خپلۍ يې په پښو کړې ، په خوند يې وويل:

_بندونه هم لري ، گرانه وې؟

شېرمحمد وخندل:

_سل اوغانۍ مې درباندي مصرف کړې.

هلک په خبره کې ورولوېد:

_تر اوسه لا خټې دي ، و به يې ساتم.

شېرمحمد تړل شوی پټکې پر سر کېښود ، څادر يې ور واخيست ، ولاړ شو ، ورو يې وويل:

_کورته ځم ، له بازاره پياده راغلم ، سترې يم.

هلک په بيره خپلۍ وايستلې. ويې ويل:

__ لالا! دا خپلې هم د سره يوسه ، په ختو نه شي .

سړی بیرته کښاست. ویې پوښتل:

__ لس وارې ، څلور نیم زره څو کیږي؟

__ ولې؟

__ په ولې پسې یې مه ګرځه! څو کیږي؟

هلک خپلې چاودې ګوتې وشمېرلې ، یو ، دوه ، درې... فکر یووړ . یو دم یې وویل:

__ دیرش زره.

د شېرمحمد د تندې ګونځې ژورې شوې:

__ څه چټیات وايي ، څو ورځې وروسته به پنځم ته ځي.

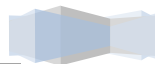
هلک ځمکې ته کتل.

شېرمحمد وویل:

__ ما مکتب نه دی ویلی ، خو دومره پوهیږم چې لس وارې څلورنیم زره ، تر دېرشو زرو اوږي. ، خو ته...

هلک یوځل لوڅې پښې منډه کړه ، شېرمحمد پسې وکتل ، غوا په نویو راختلو غڼمو کې ولاړه وه. سړي خپلې

په څادر کې واچولې ، زرو په ختو لږلو کلوشو واړې خولې نیولې وې.

(٦)

شېرمحمد په خوند گوتې وڅښلې ، باز محمد ته يې وکتل ، څراغ ته نږدې ناست و ، خپلې يې په لاس کې وې .

سړي وويل:

__ژر مور شوي؟

هلک هماغسې خپلو خپليو ته کتل .

زړې ښځې وويل:

__له شکې (پياوې) سره يې نه ده جوړه .

شېرمحمد له کاسې لنډه ډوډۍ ورپورته کړه . په ډکه خوله يې وويل:

__خوند يې ښه دی ، الوکان هم لري ، نور څه غواړي؟

کوم خواب يې وانه ورېد .

ښځې ويوښتل:

__تبه دي ده؟

__نه!

__تندی دې خولې دی .

شېرمحمد وڅنډل:

__اډې! اوس هوا توده شوې ، په تاوځانه پسې دومره اور مه بلوه!

ښځې وويل:

__کاسه ليرې کم .

شېرمحمد بالښت ته ور وښوېد . ښځې کاسه او دسترخوان دالان ته ويستل ، کله چې بېرته راغله ، باز محمد د خپل ورور په لاسونو اوبه ور اچولې . چليمچي تر نيمايي ډک و .

شېبه وروسته د ټولو مخې ته له چايو ډکې پيالې ايښې وې ، د څراغ رڼا لړزېدله ، څر ديوالونه تورو سيورو نيولي ول .

باز محمد وويل:

__لالا! له ځانکل سره مې وخوړل .

شېرمحمد مخ ور واړاوه .

هلک وويل:

__د خانجان کاکا زوی يادوم .

مور يې په خبره کې ورولوېده:

__جنگ مه کوه!

باز محمد ته غوسه ورغله:

__لا لايي په بد نوم ياداوه .

شېرمحمد وڅنډل:

__څه يې ويل؟

هلک وارخطا شو ، سر يې وڅړېد .

سړي خپله خبره تکرار کړه!

__ څه يې ويل ؟

هلک غلی و .

مور يې وويل:

__ خبره تر پايه کوه!

باز محمد هماغسې ځمکې ته کتل ، ورو يې وويل:

__ غوا يې په ډبره وويشته ، ويل يې چې د شېرمحمد غونډې مخ يې دی ، هماغسې سپر مې لري .

د شېرمحمد خندا زور ونيو .

مور ته يې غوسه ورغله:

__ مردارې سترگې يې دي ، نور مه ورسره گرځه!

بنځې په غولي پراته پند کوټ ته وکتل ، بيخايه ورته ښکاره شو ، ور وايي خيست .

شېرمحمد په بېره وويل:

__ څه کوې ؟

__ هيڅ ! پورته ، پرمخ يې راځروم .

يودم . شنه نوټونه لاندې ولوبدل .

شېرمحمد په بېره ولاړ شو ، نوټونه يې له ځمکې راپورته کړل ، کوټ يې ور واخيست ، نوټونه يې د کوټ په

جيب کې کېښودل .

بنځې په حيراني وويل:

__ دومره ډېرې روښې ؟

د سړي ژبه بنده شوه:

__ دا ، دا ، دا مې

د هلک غږ يې واورېد:

__ دا هم له کوټه را ولوبده .

مور او زوی دواړو ورته وکتل ، د هلک د لاس پر غروي ژېړه کوټمۍ پرته وه ، د کوټمۍ په شنه غمي کې د

خراغ رڼا ښکارېدله .

بنځې کوټمۍ ور واخيسته .

شېرمحمد په بېره وويل:

__ پيدا مې کړه .

بنځه په خبره کې ور ولوبده:

__ کوچينۍ نه يم .

__ باور وکه ، پيدا مې کړه!

__ بيسې دې هم پيدا کړې ؟

شېرمحمد غلی شو .

بنځې وويل:

__ سپين راته ووايه!

سړي خپل ورور ته سترگې ور واړولې ، بازمحمد په حيراني ورته کتل .

شېرمحمد يوه شېبه غلی و ، بيا يې ورو وويل:

__گوتمی. می په کاربز کې د مړي له گوتو راویستې ، پیسې هم د هغه دي.

د مور او کوچیني سترگي ردې راوختې.

شېرمحمد ځمکې ته وکتل:

__دا پرونی خبره ده. د کاربزه د کیندلو وروستی نوبت زما و ، ډیر وخت می خټه په بوکو کې واچوله ، هماغسې په اوبو کې مخکې تلم . ، بد بوی راغی ، نږدې ورغلم ، یو مړی و ، غوښتل می چې نور کاربز کن هم خبر کړم ، خو د مړي په گوتو کې می دوی گوتمی. ولېدې ، ځان می غلی ونیو ، وخت نه و ، هماغسې می پرېښود ، ماخستن ناوخته له کوره ووتم. کاربز ته ورکښته شوم ، له گوتیمو سره می بټوه هم راواخیسته. شېرمحمد غلی شو. د مور او ورور سترگې یې ردې راختلې وې...

سړي وویل:

__ټول لس نوټه دي ، نن می یو نوټ په بازار کې مات کړ ، څلورنیم زره اوغانی شوې. دوکاندار ویل چې ډالر دي.

د بنځې سر وخرېد. سلکۍ یې شوې ، په غریو کې یې وویل:

__تر اوسه دي مردار خورلي دي ؟

شېرمحمد ته غوسه ورغله!

__بل یوه ور اخیستې.

بازمحمد په وېره وویل:

ملا صیب ویل چې حرام

شېرمحمد چیغه کړه!

__چپ!

د هلک له لاسه خپلې ولوېدې.

بنځي په غریو کې وویل:

__غریب به یو ، خو دومره بې غیرته نه یو چې د مړو مال ته تمه ولرو.

شېرمحمد هماغسې ځمکې ته کتل.

بنځي وویل:

__د مړي کور پیدا که!

بازمحمد په خبره کې ورولوېد:

__اډي! هیچا هم نه پېژانده.

شېرمحمد کوت ته لاس ور وغزاوه ، بټوه یې راویسته ، په پلاستیک کې ایښی کاغذ یې هلک ته ونيو.

باز محمد په حیرانۍ ورته کتل...

شېرمحمد وویل:

__تذکره یې ده ، وېې لوله. ځای به یې لیکلی وي.

هلک څراغ ته ورنږدې شو. کاغذ یې پرانیست ، کوچیني عکس ته یې وکتل. ښکلی ځوان و ، ډیره یې نه وه ، اوږدې تورې څنې یې درلودې.

هلک توري سره وجنگول:

ن ، و ، م نوم : کل ، گلاب

د پلا ، ر ، د پلار نوم : تواب ، تواب شاه

د نېکه نوم

هلک په ماته ، گوډه ژبه په پاڼه کې لیکلي تورې ولوستل. دزېږیدو نېټه ، کلی ، ولسوالي... هر څه لیکلي ول. بنځې سور اسویلی ویست ، شېرمحمد ته یې وکتل ، ورو یې وویل:

__کور به یې پیدا کړي؟

د سړي شونډې وڅوڅېدې:

__هو ، کلی یې رامالوم دی ، یوه ورځ پیاده مزل غواړي ، خو کلیوال به څه وایي چې له مري یې غلا وکړه!

بنځه په خبره کې ور ولوېده!

__که په خپله ډول ونه وهې ، هغوی نه خبریږي! سهار لار شه ، امانت ور ورسپاره ، بله ورځ بیرته رارسیدی شی.

د سړي سر وڅړېد.

بنځې هلک ته وکتل. په غوسه یې وویل:

__جا ته دي تر خولې ونه وځي!

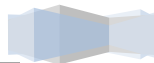
شېرمحمد وویل:

__سل اوغانی. کمې دي.

هلک خپلیو ته وکتل.

د بنځې شونډې وڅوڅېدې:

__په صندوق کې به دومره څه وي چې بهرنه یې پوره کړي.

(۷)

شېرمحمد په سپېدو کې له کوره ووت ، له دښتې تېر شو ، پرغونډيو واوښت ، مازديگر قضا سترې ستومانه يوه کوچني کلي ته ورسېد. کلی په يوه خړه دره کې پروت و ، شاوخوا يې هسکې غونډۍ ولاړې وې. لاندې خړ کورو نه ښکارېدل ، ځنډې ته څپانده سيند روان و ، له سپينو ځگونو تورې غټې تيرې راوتلې وې. شېرمحمد له يوه ماشوم سره ودرېد. هلک د غونډۍ په لمنه کې گوښې ولاړې کلا ته گوته ونيوله. شېرمحمد په نرۍ لار روان شو ، د لارې دواړو غاړو ته پټي ول ، غنم تر لويشتې تبت ښکارېدل ، پر پولو د چنار سپرې ونې ولاړې وې.

شېرمحمد کلا ته ورسېد ، د لرکينې لويې دروازې يوه پله خلاصه وه ، د کلا په مينځ کې دېران ښکارېده ، سرې او نورې چرکې په وچو خوشايو کې گرځېدې ، څو غواوې کتار ، اخورونو ته ولاړې وې. شېرمحمد يوه وره تيره له ځمکې وړ پورته کړه. دروازې ته ورنږدې شو ، يودم له دروازې يو برک کوچينی سخوندر راووت ، سړی لار ورکړه ، سخوندر مخامخ شو غنمو ته منډه وړ واخيسته. په وره کې يوه پيغله ودرېده ، شېرمحمد ورته وکتل ، غټې شنې سترگې يې وې ، له ونې هسکه ښکارېده. په لاس کې يې سپين دېکې نيولی و.

نجلی يودم تکرې په مخ ور کش کړ ، شا ته شوه . شېرمحمد له دروازې ليرې ودرېد. لمر تر لوېديځې غونډۍ پټ و ، ژيرې وړانکې يې د ختيځو غونډيو پر سرونو لکېدلې. چا وتوخل.

شېرمحمد ورمير کور کړ ، په دروازه کې په عمر بوخ ، چاغ سړی ولاړ و. سترگې يې پرسيدلې وې ، پند اوږده بريټونه يې لرل ، ژېړه وربښمينه لونکۍ يې تړلې وه.

شېرمحمد ور نږدې شو. سړي د هغه زړو جامو او په لاس کې نيولې تېر ته وکتل ، ورو يې وويل: _د کلي جومات ته لاړ شه. مزدور به ډوډۍ در پسې دروري.

درب شو ، د دروازې دواړه پلې سره ورغلې. شېرمحمد يوه شېبه ودرېد ، بيا يې لويه دروازه وټکوله. جيب ته يې لاس کړ ، هماغه سړی په وره کې ودرېد ، په خشکه يې وويل:

_درياده مې کړه چې جومات

ناخپه يې سترگې ردې راوختې ، په بيره يې د شېرمحمد له لاسه سپينه پړانستې پانه وړ واخيسته ، شاوخوا يې وکتل ، سړی يې تر مټ ونيو.

شېرمحمد په وارخطايي وويل:

_جومات ته ځم.

سړي د هغه په مټ زور راووست ، کش يې کړ ، دواړه کلا ته ننوتل.

په چوتره کې ناستو ښځو منډه واخيسته. ټولې په يوه وره ننوتې.

سړي يودم وځنډل ، د شېرمحمد لاس يې پريښود ، په زوټه (زوره) يې وويل:

_راځه ، خپل کور دې دی.

شېرمحمد حيران شو ، شاوخوا يې وکتل ، ارته چهار ديوالي وه ، په هر کونج کې هسک برج ښکارېده ، يوه ديوال ته خړې کوټې ولاړې وې. تر چوترې لاندې په يوه سره رنکه تراکتور پورې اوږده تېله تړلې وه.

دواړه پر چوټره وختل. سړي د يوې کوټې ور خلاص کړ ، شېرمحمد يې پر يوه توشکه کېناوه ، په خپله د باندې ووت.

شېرمحمد شاوخوا وکتل ، کونه وره وه. خر دېوالونه يې لرل ، په مخامخ ديوال کې لويه اورسۍ ښکارېدله. له باندې نه د سړي خندا راغله:

__چای دم کړی! د گلاب خان احوال يې راوړی.

د شېرمحمد زړه ولرزېد.

جاغ سرې کوټې ته راغی. ټنډه يې تروه وه ، په بېړه يې وپوښتل:

__په کلي کې دې له چا سره خبرې وکړې؟

شېرمحمد په حيراني ورته کتل.

سړي په خشکه وويل:

__کون يې !!!

شېرمحمد وارخطا شو:

__هيڅ ، هيڅ ، يواځې مې له يوه هلکه ستاسو د کور پوښتنه وکړه.

__دلته څوک پېژني؟

__نه

سړي سره سا واخيسته ، يوې خواته کېناست. څيره يې نيولې وه ، داسې ښکارېده لکه ژورو فکرونو چې په مخه کړی وي.

شېرمحمد جيب ته لاس کړ ، کوټې يې لړزېدې ، پټوه او دوې کوتۍ يې پر خيړنه سره غالی کېښودې ، ورو يې وويل:

__دا هم ورسره و.

سړي بټوي او گوتميو ته وکتل ، بېرته يې سر وخرېد.

شېرمحمد په ويړه وويل:

__په بټوه کې پيسې دي.

سړی غلی و.

شېرمحمد خپل زړه سره راټول کړ ، لړزانده خړې شونډې يې وخوځېدې:

__گلاب دې خدای وبخښي ، په کارېزه کې مو پيدا کړ ، کليوالو امانت خاورو ته وسپاره.

سړي هماغسې ځمکې ته کتل.

د شېرمحمد زړه ولوېد.

دواړه غلی ول.

شېرمحمد وويل:

__جومات ته ځم.

سړي غولي ته کتل.

شېرمحمد ، تېر ور واخيست ، ولاړ شو.

سړی يې بودم مخې ته ودرېد ، په خندا يې وويل:

__چېرته!

__جومات ته!

سړي وخنډل ، دوه مخکينې غاښونه يې د سرو زرو ول ، په خندا کې يې وويل:
__کېنه زوروره! پښتانه يو. په دې ماښام کې خو څوک د دښمن له کوره هم نه ځي.
شېرمحمد بله چاره نه لېده ، کېناست.
د کوټې دروازه وټکېده.
سړی ولاړ شو. ور يې چوله کړ ، په پتناسه کې پيالې ولړزېدې. شېبه وروسته د شېرمحمد تر مخ له چايو ډکه پياله ايښي وه.
د موټر سايکل غږ شو ، چوترې ته نږدې ودرېد ، سړی بټوه او گوتمۍ ور واخيستې ، په بېره له کوټې ووت.
شېرمحمد مخامخ اورسۍ ته ور وښوېد ، خبرنه پرده يې چوله کړه ، موټر سايکل ته نږدې يو هډور ځوان ولاړ و ، د موټر سايکل په کنجغه پورې تړلې غوټه يې خلاصوله.
چاغ سړی ور نږدې شو ، څه يې وويل ، ځوان غوټه پرېښوده ، دواړه په يوه کوټه ننوتل.
شېرمحمد بېرته په خپل ځای کېناست ، پياله يې ورپورته کړه ، ډډ نارينه غږ يې واورېد ، پياله يې بېرته کېښوده ، ورسۍ ته ور نږدې شو. يو بل گردی ځوان يې وليد چې وچ اوږد لرگي يې پر اوږه و. درب شو ، جرگو منډه واخيسته ، لرگي له ډېرانه مړه دوره پورته کړه.
يو کوچینی ورغی ، گردی ځوان ته يې څه وويل ، هغه هم په کوټه ننوت.
د څاه د څرخ د تاوېدو غږ راغی. شېرمحمد ور وکتل ، هماغه شين سترگي نجلۍ ولاړه وه. ټکرۍ يې مازې په ککړۍ تم و ، نک تور ، پېچلي وينښته يې لرل ، له رنگه سپينه ښکارېده.
کړپ شو. شېرمحمد په بېره پر توشکه کېناست.
د کوټې دروازه خلاصه شوه ، دوه ماشومان په وره کې ودرېدل ، دواړه خبرن ول ، مخونه يې له چاودو ډک ښکارېدل.
يوه يې وويل:
__ای سړي! ته څوک يې ؟
شېرمحمد غلي و.
هماغه هلک وويل:
__ښې دې راوړې.
شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل.
دوهم هلک خوله جينکه کړه!
__يو لسگون خو راکه.
شېرمحمد څه ونه ويل.
لومړني هلک تو کړل ، لارې پيالې ته نږدې ولگېدې.
شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل.
هلک وويل:
__ښه مخ دې دی ، پزې ته دې گوره! د سخوندر غونډې ده.
شېرمحمد تېر ته لاس ور وغځاوه ، هلکانو منډه کړه.
د باندې ډډ نارينه غږ واورېدل شو.
__دلته څه کوی! هه!
درب شو ، د يوه ماشوم چيغې پورته شوې.

شېبه وروسته کوټې ته درې تنه ورننوتل. برېټور پنډ سړی بره پلټی. ووهله ، دوو نورو ځوانانو شېرمحمد ته لاسونه ور وغځول ، دواړه وره ته نږدې کېناستل.

برېټور سړي وويل:

__زامن مې دي.

يوه شېبه ټول غلی ول ، وروسته برېټور سړي چوپټيا ماته کړه :

__د کوم ځای يې ؟

د شېرمحمد شونډې و خوځېدې:

__د گودر د کلي.

نوم دې څه دی ؟

__شېرمحمد.

__څه کاروبار ؟

شېرمحمد په لرزانده غږ وويل:

__غريبي ده ! اوړی دهقاني کوم ، ژمی هم کارېزونه کېندم.

سړی غلی شو. شېرمحمد ورو خپل څنگ ته وکتل ، تېر ته يې لاس ور رسېده.

برېټور سړي وويل:

__کلی مو خبر دی ؟

شېرمحمد په حيراني ورته وکتل.

سړي وويل:

__کلبوال مو په دې پوهيږې چې ته دلته راغلی يې ؟

__نه ! صيب.

__دا وړ مالومه وه چې کلاب د کوم ځای دی ؟

__نه ! که خبر وای ، نو تاسو ته يې احوال رالېږه ، مړې يې په خپل کلي کې امانت نه اېښوده.

برېټور سړي سره ساه واخيسته ، وېې ټوخل. ورو يې وويل:

__بتوه او گوتمی دې له کومه کړل ؟

__صيب ! کارېز مې کېنده ، مړی مې ولېد.

برېټور سړي وخنډل:

__او خان دې غلی ونيو.

د شېرمحمد سر وڅرېد.

سړي وويل:

__دېرې پيسې وې ! ولې دې راوړې ؟

__صيب ! موږ مې مجبوره کړم ، ويل يې چې حرام ښه نه دي.

د ماښام د اذان غږ شو.

ټولو خپل ځادونه هوار کړل ، شېرمحمد شاته ودرېد. په لمانځه کې يې سترگې يوې بلې خواته رغړولې. ده

تر نورو ژر ځادر ور ټول کړ.

له لمانځه وروسته دوه ځوانان له کوټې ووتل ، په عمر پوخ برېټور سړی توشکې ته ور ونيوېد ، غلی

کېناست ، وروسته يې وويل:

__ښه تېر دی.

شېرمحمد وخنډل:

__صیب! د احتیاط له پاره مې راوخیست ، لهوان ډېر دي.

سړي د (هو) په ښه سر وخواوه.

شېبه وروسته گردی ځوان کوټي ته راغی ، د گاز بله ډبه یې په غولي کېښوده ، بېرته د باندې ووت. برېټور سړي د خپل لاس ژبري گری ته وکتل ، په تاخه کې ایښي راډیو یې ور واخیسته ، ستن یې تاو کړه ، نطق د خارجي قواوو د وتو په اړه غږېده.

د برېټور سړي پلنې شونډې وخواخېدې :

__پکر (فکر) نه کوم. دا کوپار ادې غواړې.

شېرمحمد غلی و.

سړي وویل:

__ته څه پکې وايي؟

شېرمحمد وخنډل:

__صیب! نه پوهیږم.

سړی غلی شو.

راډیو چالانه وه. د گاز له سورۍ سپینې جالۍ شنه ، تېره لمبه راوتله.

له تیاري سره ډوډۍ راوړل شوه ، ښوروا وه ، په پلاستيکي غاب کې گرد اخیستل شوې پیاز پراته ول ، په پیازو کې د چارې تورې خېرې له ورايه ښکارېدلې.

له ډوډۍ وروسته ، پلار او دوه زامن ولاړ شول ، چای یوه ماشوم راوړ ، شېرمحمد گوښی و.

ناوخته د کوټي دروازه خلاصه شوه ، په ونه لوړ ځوان یوه زړه برستن پر توشکه واچوله ، د گاز ډبه یې ور واخیسته ، چوپه خوله ، له کوټي ووت.

شېرمحمد څادر هوار کړ ، په توره شپه کې ودرېد ، له لمانځه وروسته یې بالنېت ور واخیست. په برستن کې ننوت ، د برستني سور بوی ته ، ساه یې بنده شوه ، بېرته یې سر لوڅ کړ ، غوږ یې ونيو ، د سیند د څپو نری شنهاری اورېدل کېده ، کله کله به د شغالانو انګولا ورسره گډه شوه.

بیا یې یو غږ واوړېد ، په چوتره کې یو څوک گرځېدل ، شېرمحمد ورو ولاړ شو ، تر اورسۍ یې د باندې وکتل ، تیاره وه ، د کلا تر هسک تور دیوال پورته رانه ستوري ځلېدل. د پښو د گوتو پر سرونو د کوټي دروازې ته ورغی ، زولفی یې کړه ، بېرته په خپل ځای پرېووت ، تېر یې په برستن کې ننه ایست.

یوډم د کوټي په پرده ژېړه رڼا ولگېده ، شېرمحمد ورو ورسۍ ته ورنږدې شو ، په کلا کې بل څراغ گرځېده. شېرمحمد په څیر ورته کتل ، د څراغ پلټنه ټیټه وه ، مازې د یوه بنیادم په خړو پایڅو او لمنې لگېدله. جامې د نارینه وې ، څراغ یوه شېبه تاوېده ، وروسته په یوه کوټه ننوت.

شېرمحمد ته وېره ور لوېدلې وه ، په زړه کې یې پوښتنې ورگرځېدې ،. ځان یې په خطر کې لید ، خو نه پوهېده چې ولې؟

د ی تر ډېره وینې و ، وروسته خوب پرې زورور شو.

(۸)

شېرمحمد سترگې رڼې کړې ، شور او زوږ و ، د باندې يې وکتل ، سپيدې چاودلې وې ، په يوه کوټه کې د څراغ تته رڼا ښکارېدله ، غږ له هماغه کوټې راووت.

يودم کوکه شوه ، يو څوک له کوټې راووتل ، نجلۍ وه ، د کلا د لويې دروازې خواته يې منډه کړه ، ټکری يې له سره ولوبد. له کلا ووت.

د کوټو ورونه خلاص شول ، واړه ، زاړه د باندې راووتل ، ډډ نارينه غږ يې واورېد:

__مه يې پرېږدی!

دوو ځوانانو د کلا د لويې دروازې خواته منډه کړه.

شېرمحمد په بېړه د کوټ په لستونو کې لاسونه ننه ايستل ، لونکۍ يې وتړله ، تېر يې وړ واخيست.

ښځينه وارخطا غږ يې واورېد:

__څه ټکه راپرېوته!

شېرمحمد ورسۍ ته ورغی ، تورسري او ماشومان تر برېتور سري را تاو ول ، سري ښکاري توپک ته کارتوس وړ اچاوه.

شېرمحمد هماغسې ولاړ و ، لينگې يې لړزېدل ، لاره ورنه ورکه وه.

د وره درب شو ، د سري له غوسې ډک غږ يې په زړه لږزه راوسته:

__دروازه خلاصه که!

شېرمحمد تر اورسۍ ووت ، پلاستيکي بوتونه يې وړ واخيستل ، ښځو چيغې کړې ، شېرمحمد په منډه کې شاته وکتل ، توپک ته لاسونه وړ لوبدلي ول ، په هوا کې تاوېده ، برېتور سري زورونه وهل...

شېرمحمد له کلا ووت. په شنو غڼمو کې يې منډه واخيسته ، تر چنارونو تېر شو ، مخامخ پر يوه ټيټه پخڅه ورغی ، تر دېوال واوښت ، باغ و ، په کتار لوڅو ټيټو ونو کې يې منډه کړه ، په ورانه کې يې نرۍ درد تېر شو ، ولوبد ، څنگ ته له ځمکې راوتلی ولاړ لږکی کور شو ، ورانه ته يې وکتل ، د ازغن سيم نېره ميخ پکې ننوتی و. بېرته ولاړ شو ، لاندې لويې ، هسکې ډبرې وې ، ور هاخوا د سيند څپې پر کمره لگېدې ، شنهارۍ يې خوت ، د اوبو پر سر سپين ځگونه روان ول.

شېرمحمد د سيند څنډې ته ور کښته شو ، د دوو لويو تيرو تر مينځ غلی کېناست ، د کلا خواته يې وکتل ، څوک نه و.

سره سا يې واخيسته ، لپه يې جوړه کړه ، رڼې اوبه يې پر مخ وڅڅيدې. بېرته يې يوې لويې تيرې ته ولي ولکول ، سيند ته يې وکتل ، سپين ځگونه سره اوښتل...

شېرمحمد ولاړ شو ، د سيند په څنډه کې مخ پورته لاړ. يو ځای ودرېد ، له ځمکې يې يوه ښځينه پلاستيکي چوټه (خپلکه) وړ پورته کړه ، نوې وه ، تلۍ يې په خټو ککړ و. شاوخوا يې وکتل ، سترگې يې ردې راوختې ، د مخامخ کمره پر سر يوه ځوانه نجلۍ ولاړه وه ، ټکری يې نه و ، تېر يې راوتلی ښکارېده ، اسمان ته يې کتل ، تور اوږده ويښته يې له ملا بيل ول.

شېرمحمد منډه وړ واخيسته ، نجلۍ توپ کړل ، لاندې په سپينو ځگونو کې ننوته. سري خپل څادر ، پټکۍ او تېر پر ځمکه واچول ، کوټ يې وېست ، په يوه هسکه ډبره وخت. روانو ځگنو اوبو تور غونچه وېښته ورسره وړل.

توپ يې کرل ، پر سر يې سرې اوبه ور واوښتې ، غوړونه يې ډب شول ، پښې يې ووهلې ، د بوتونو تلي ځمکې ته نه رسېدل .

اوبه يې له يوې لويې تيرې سره ولگېده ، د اوبو زوروره څپه يې تر ټټر لاندې شوه ، سر يې له تاوېدونکو سپينو ځگونو راويست ، شاوخوا يې وکتل ، نجلۍ يې تر څنګ روانه وه .

لاس يې ور وغځاوه ، څپې يو ګز شا ته يووړ ، ډوب شو ، اوبه يې تېرې شوې ، يوځای يې پښه له ځمکې سره ولگېده ، د بوتونو پر تليو يې زور راووست ، سرته راوخوت ، ويې توخل ، نجلۍ دوه گامه ليرې ، ځګنو څپو اخیستې وه .

شېرمحمد په بېړه پښې ووهلې ، يوه توره ډبره په مخه ورغله ، ځان يې څنګ ته کړ ، ښی لاس يې ډبرې ته برابر شو ، ټېل يې وهله ، کين لاس يې د نجلۍ مټ ته ورسېد ، د هغې سر يې له اوبو پورته ونيو .

پشپهاری ډېر شو ، سړي مخامخ وکتل ، لاندې سيند سره راټول و ، تکې تورې لويې ډبرې ښکارېدلې ، په مينځ کې يې سپين ځګونه روان ول ، غرمهاری يې خوت .

شېرمحمد د اوبو څنډې ته ور نږدې شو ، څپه راغله ، پښې يې ووهلې ، له ځمکې پورته شو ، يوې تېرې تيرې ته يې لاس ور واچاوه ، گوټې يې د تيرې يوې راوتلې برخې ته سپخې شوې ، هماغه ځای يې ټينګ ونيو ، په کين لاس يې زور راووست ، نجلۍ يې له اوبو راپورته کړه ، د هغې سر وڅرېد ، لاندې پيچلي وېښتان د سړي پر مخ او غاړه راپرېوتل .

ځای ښه و ، اوبه د تيرې دواړو غاړو ته وتلې ، وچه څلور پينځه کزه ليرې وه .

شېرمحمد څو ځله ژوره ساه واخېسته ، د نجلۍ ټټر يې خپلې کينې اوږې ته برابر کړ ، پر ښي لاس يې زور راووست ، تر نامه له اوبو پورته شو ، تاوېدونکې څپه يې ورنو ته سپخه شوه ، هسک شو ، تر مخامخ راوتلې تېرې تيرې يې لاس راوکرځاوه ، پښې يې پر ځمکه ولگېدې ، مخکې لار ، د څنډې اوبه مړې وې ، وچې ته وخوت .

نجلۍ يې پر يوه هوار ځای پرېښته ، په بېړه يې ورته وکتل ، سترګې يې پټې وې ، پر سپين تندې يې له اوبو سره ګډه ، نرۍ وينه روانه وه .

تر وليو يې ونيوله ، کش يې کړه ، پر يوه هواره شيب داره ډبره يې پرمخې پرېښته ، د نجلۍ له خولې رنې اوبه وخځېدې ، زګبروی يې شو ، بېسده پرېوته .

شېرمحمد کلي ته وکتل ، څوک نه و ، منډه يې کړه ، د سيند پر ژۍ مخ پورته لاړ ، کوټ ، تېر ، خادر او خلاصه ول ول لونکۍ ليری پراته ول .

سړي خولۍ پر سر کړه ، تېر ، کوټ او لونکۍ يې په خادر کې واچول ، بېرته مخ کښته روان شو . نجلۍ له ډبرې رغړېدلې وه ، د ټټر تۍ يې خلاصې وې ، تور اوږده ټانه يې سره سربښ ول .

شېرمحمد خادر پرې هوار کړ ، بيخي وه ، ژامې يې ولځېدې ، شاوخوا يې وکتل ، زړه يې ولوېد ، پورته په پټي کې يو څوک ولاړ و .

شېرمحمد پرمخې پرېووت ، يوې ډبرې ته ور وښوېد ، کېناست ، تر څنګ يې وکتل ، سړي د اغزن سيم رنګې پاڼې ته وچې سترګې نيولې وې . يودم لاندې ډبرو ته راکښته شو .

شېرمحمد په بېړه نجلۍ ته وکتل ، له ورايه ښکارېدله . ورور ور وښوېد ، نجلۍ يې د هسکو تېرو مينځ ته ور کش کړه ، غلۍ کېناست . سر يې پورته کړ . د زړه دربا يې ډېره شوه ، سړی څلور پنځه گامه ليرې و ، ژېړه ورېښمنه لونکۍ يې تړلې وه ، د سهار په څره کې يې پنډ برېښونه له ورايه ښکارېدل ، په لاس کې يې ښکاري توپک نيولی و .

له پورته دوه تنه راغلل ، يو يې ټيټ شو ، د اوبو له ژۍ يې يوه چوټه (خپلکه) ورپورته کړه ، دواړه ودرېدل ، برېښور سړي هم ورغی ، له ونې ټيټ ځوان کمره ته گوته ونيوله ، دوی خبرې کولې ، غږ يې نه راته ، د څپو غږمېهاری خوت.

درې سره مخ کښته را روان شول ، شېرمحمد ټيټ شو ، د دوو تيرو تر مينځ په يوه چوله کې ننوت ، نجلی وټوخل ، سړي يې پر خولي لاس کېښود ، ساه يې تر پزې راوخته.

غور يې ونيو ، د څپو له غږ سره خبرې گډې وې ، خبرې ورو ورو رانږدې کېدې. شېبه وروسته له غوسې ډک غږونه تر څنگ تېر شول.

شېرمحمد سر پورته کړ ، درې تنه د سيند پر ژۍ مخ کښته روان وو. ټولو اوبو ته کتل. يودم خرهاری شو ، شېرمحمد په بېره لاندې وکتل ، د نجلی شنې ، غټې سترگې ردې راختلې وې ، لغتې يې وهلي.

سړي د هغې له ډکو سرو شونډو لاس ليري کړ ، نجلی ژوره ساه واخيسته ، چيغه يې کړه ، شېرمحمد يې پر خوله لاس کېښود ، سر يې هسک کړ ، درې تنه مخ کښته روان ول. ناڅاپه يې گريوان وشلېد ، لاندې يې وکتل ، د نجلی گوټې يې په گريوانه کې بندې وې. شېرمحمد په غوسه وويل:

__وژني مې!

د نجلی سترگې ردې راختلې وې.

شېرمحمد وويل:

__خوشې کوم دي ، خو په يوه شرط ، چيغې به نه وهي؟

د نجلی تور اوږده بانه سره ورغلل.

شېرمحمد د هغې له خولي لاس ليري کړ. نجلی په بېره ولاړه شوه ، سړي تر مټ ونيوله ، په شدت يې لاندې کش کړه ، نجلی کېناسته ، شېرمحمد وويل:

__د خدای له پاره ، مه مې پرې وژنه!

نجلی شاته شوه ، ولي يې ډبرې ته ولگول.

شېرمحمد څادر ور واچاوه ، نجلی ځان پکې وپيچ ، غلې کېناسته.

سړي وويل:

__د کور وال دې در پسې گرځي.

نجلی غلې وه.

سړي غږۍ اوږده کړه ، ليري د لويو ډبرو په مينځ کې درې تنه هماغسې مخ کښته روان ول.

سړي وويل:

__ته ليونی يې؟

نجلی په راوتلو ردو سترگو ورته کتل. يودم يې کوکه کړه ، د سيند د څپو خواته يې منډه واخيسته.

شېرمحمد په بېره ولاړ شو ، د نجلی کرده لنډه لمن په گوټو ورغله ، دواړه پرمخې پرېوتل ، د سړي خوله او پزه پر ځمکه ولگېدل ، نری درد يې په سر کې تېر شو.

نجلی چيغه کړه!

__خوشې مې که!

سړي تر مټ ټينگه نيولې وه. نجلی ژړل ... د سيند خواته يې زورونه وهل ...

ژړا يودم غلې شوه ، سړي ورته وکتل ، د نجلۍ خوله سپينو ځکونو نيولې وه ، سترگې يې پټې وې .
شېرمحمد سره ساه ويسته ، د نجلۍ مټ يې پرېښود ، ستوني ستغ اوږد وغزېد ، لمر د ليرې غره د څوکو
سپينې واورې ځلولې .

سړی یخۍ واخيست ، ولاړ شو ، د کوټ په لستونو کې يې لاسونه ننه ايستل ، خنځير يې کش کړ . پزې ته
يې لاس ور وړ ، وينې وه .

شېرمحمد حيران و ، نه پوهېده چې څه وکړي ، لاره ورته ورکه وه .

نجلۍ ته نږدې کېناست ، نجلۍ وڅوځېده ، سترگې يې رڼې کړې ، سړي ته يې وکتل ، کېناسته ، سر يې پر
څنگانه کېښود ، د تورو بيجلو وېښتو څوکې يې پر ځمکه و لکېدې ، يودم يې په چيغو چيغو وژړل .
شېرمحمد په حيراني ورته کتل .

د لمر وړانګې د غزېدلې غونډۍ په پاسنيو برخو لکېدلې ، لاندې سيند په سيوري کې روان و . نجلۍ هماغسې
ژړل ...

شېرمحمد کلي ته وکتل ، د کورونو لمر خاته خوا دېوالونه روښانه ول ، له ځينو بامونو تور لوکي پورته
کېدل ، ليرې يو ماشوم په رمې پسې روان و ، تور سيرلي د غونډۍ په لمنه کې مخ پورته ختل .
بېرته يې نجلۍ ته سترگې ور واړولې ، هغې ژړل ...

شېرمحمد وويل :

__بس که نور!

نجلۍ سر پورته کړ ، د شنو غټو سترگو سپين يې سرو رگونو نيولي وو ، ګلايي بغور (غومبري) يې لاندۀ
ښکارېدل ، د نرۍ پزې څوکه يې سره وه .

شېرمحمد وويل :

__ګوره! زه ملانه يم ، خو له ملايانو مې اورېدلې چې ځان وژونکۍ به په دوزخ کې وي .

نجلۍ يودم کوکه کړه :

__هغوی مې ورور وژلي .

د سړي لينکې ولرېدل .

نجلۍ په چيغو چيغو وژړل ...

ښه شېبه ووته ، دېرو ټک تور اوږده سيوري پيدا کړل ، د سيند په څپو کې د لمر ژېړه رڼا ګډه وه .

شېرمحمد لونکۍ تر سر تاو کړه ، تېر يې ور واخيست ، وپې ويل :

__زه نو ځم .

نجلۍ په بېره ورته وکتل ، سلکۍ يې شوې ، ورمېر يې کوږ کړ ، څپې په تورو ښويو تپرو لکېدلې .

سړي وويل :

__ليونتوب مه ګوه!

نجلۍ سيند ته کتل ... يودم ولاړه شوه . سړی يې تر مخ ودرېد . د هغې ژړا زور ونيو ، چيغه يې کړه!

__ته مې هرات ته بيايي ؟

د سړي ځنګنونو پړک واخيست .

نجلۍ په بېره د کيڼ لاس لستونۍ ور ټول کړ ، څلور ژېړ ښکاري ښکاره شول ، په غريو کې يې وويل :

__سره زړ دي ، ټول يې ستا ، خو د خدای روی ومنه! ما تر هراته ورسوه!

شېرمحمد په حيراني ورته کتل

د نجلۍ په سترگو کې نا امېدي راتوله شوه ، گام يې واخيست ، شېرمحمد څنگ ته شو ، نجلۍ پر يوه هواره دېره ودرېده ، اوبو ته يې وکتل ، سترگې يې پټې کړې.

شېرمحمد تر مټ ونيوله. نجلۍ چيغه کړه

__ لاس مې پرېږده!

څنگونه يې پر هواره تېره ولکېدل ، په چيغو__ چيغو يې وژړل.

شېرمحمد وويل:

__زه غريب سړی يم ، بدنمې ده ، بدې نه شم کولای.

نجلۍ هماغسې ژړل ...

شېرمحمد يودم تر لاس ونيوله ، کش يې کړه ، دواړه په ولاړو تيرو کې کېناستل ، نجلۍ په حيراني ورته کتل ، خادر يې په غاړه کې پروت و.

شېرمحمد د کلي خواته گوته ونيوله ، ليرې پر پوله کتار کليوال روان ول . له يوه سره د موټر له هوا ډک توپ ټسکارېده ، ډله دسپند خواته راتله ، تر مخې يې پنډ برېټور سړي گامونه اخيستل.

شېرمحمد په وارخطايي وويل:

__ له دې خايه بايد لاړ شو.

نجلۍ چيغه کړه:

__خم ، ټولو کليوالو ته وایم چې ورور يې راوژلی.

ولاره شوه.

شېرمحمد تر لاس ونيوله ، په غوسه يې وويل:

__ ته به له ژونده سترې يې ، خو زه مور او ورور لرم ، که دواړه سره وويني ، خدايکه مو وينه ځمکې ته پرېږدي.

نجلۍ وويل:

__ته مې هرات ته بيايي؟

__هو!

نجلۍ کېناسته ، ډکې سرې شونډې يې وخوځېدې:

__تا قول راسره وکړ!

شېرمحمد روانو کليوالو ته کتل....: يودم يې په وارخطايي وويل:

__ له دې خايه بايد لاړ شو.

نجلۍ وويل:

__هلته تلې شو؟

شېرمحمد ور ته وکتل ، هغې پورته په پټې کې خړې ولاړې کوټې ته گوته نيولې وه.

نجلۍ وويل:

__د اوبو پخوانۍ ژړنده ده.

سړي په خيږ کوټې ته وکتل ، ژور لښتي د لرکې تر ناوې پورې غزيدلی و.

دواړه په لوبو دېره کې کړوپه ملا روان شول. لښتي وچ و ، مازې څنډو ته يې کمه واوره پرته وه. مخ پورته لاړل ، د اوږدې لرگينې ناوې لاندې تېر شول ، شېرمحمد غړۍ اوږده کړه ، کليوال تر دېوال پټ ول ، په بېره يې ځانونه کوټې ته ورسول.

کوټې ور نه درلود ، دېوالونه يې سوري ول ، له بامه هم څو ځايه رڼا راوېدلله .
نجلی کونج ته غلې کېناسته ، سړي ورته وکتل ، له خبرن څادره سپين مخ ، تر شنو غڼو سترگو راگرځېدلي
تور اوږده بانه او پر تندي پراته پېچلي لاندې وېښته راوتلي ول .
شېرمحمد ديوال ته مخ ور نږدې کړ ، له يوه سوري څخه يې د باندې وکتل ، کليوال د سيند پر ژۍ مخ
کېښته روان ول ، ټولو اوبو ته کتل ، د پنډ بړېتور سړي چېلکه په لاس کې وه .

شېرمحمد وويل:

__ هغوی فکر کوي چې ته مړه يې .

نجلی غړيو واخيسته ، سلکۍ يې شوې ، يودم يې وژړل .
دوې ټونکۍ کوټې ته ور ننوتې ، يوې يې په چت کې تر تور لرکي ځان ورساوه ، غچا يې شوه ، بېرته له وره
ووتې .

نجلی په ژړا کې وويل:

__ کاشکې مړه وای .

سړي هماغسې کليوالو ته کتل ...

د نجلی شونډې و خوځېدې:

__ تا قول راسره کړی ، تر هراته به مې بيايي!

شېرمحمد ورته وکتل ، تندي يې تريو شو ، په نيولي غړي يې وويل:

__ زه کور لرم ، خلک به څه وايي چې پردی نجلی يې راتښتولي ده .

د نجلی ژړا زور ونيو:

__ د خدای روی ومنه! تا قول راسره کړی . .

شېرمحمد په خبره کې ورولوېد:

__ نه!

نجلی چيغه کړه!

__ غېرت لرې!

ولاړه شوه .

شېرمحمد په وره کې ودرېد .

نجلی په غړيو کې وويل:

__ لار راکه !

سړی په خبره کې ورولوېد:

__ سمه ده ، بيايم دي .

__ ته دورواغ وايي!

د سړي په تندي کې گونځې پيدا شوې:

__ د غزني په اولياوو (و) قسم (درته خورم .

نجلی بېرته کونج ته غلې کېناسته .

شېرمحمد دېوال ته ور نږدې شو ، لبرې ، تر هسکو تيرو وړ هاخوا د کليوالو سروڼه مالومېدل .

د سړي شونډې و خوځېدې:

__ د غزني تر ښاره دې بيايم ، د هرات موټر ته دې ور ځيژوم . نور به په خپله ځي .

نجلی ولاړه شوه.

شېرمحمد چيغه کړه!

__ تر هراته درسره ځم. سمه ده؟

نجلی کښاسته.

شېرمحمد پټکی پورته کړ، پر پکه ککری يې له خيرو ډک نوکان تېر کړل، له خان سره يې وويل:

__ اچ جنجال راته پيدا شو.

نجلی ورو ورو ژړل...

شېرمحمد په غوسه وويل:

__ هرات ته څه بلا غواړي؟

نجلی غريو واخيسته.

__ هلته مې خور ده.

سړي ورته وکتل، په ملندو يې وويل:

__ په لوڅو پښو هرات ته ځي.

نجلی پر خپلو سپينو پښو د څادر پيڅکه ورکش کړه.

شېرمحمد وره ته ورنږدې شو، مخامخ يې وکتل، ورو يې وويل:

__ موږ بايد په ډبرو کې مخ پورته لار شو، که تر هغې مخامخ ټيټې غونډۍ واورو، خبره خلاصه ده.

ورو له کوټې ووت، لښتې ته کښته شو، شاته يې وکتل، نجلی ورپسې وه، شېبه وروسته دواړه د سيند پر غاړه لويو ډبرو ته ورسېدل. مخکې لارل. اوبه په ټيټه کې روانې وې، پورته تر تېرو وړ هاخوا يواځې د کلي د هدېرې، شنې، زرغونې شناختې ښکارېدلې.

دوی کړندي گامونه اخيستل، تر غونډۍ پورې څوک نه ول، يواځې يوه بودا د سيند پر غاړه غواړې اوبه کولې، دوی يوه شېبه د ډبرو په مينځ کې کښاستل، بودا له غواوو سره پورته پټيو ته وخوت، شېرمحمد او نجلی د غونډۍ تر څنګ شيلې ته منډه کړه.

پورته لارل، تر غونډۍ راتاو شول، مخامخ يې منډه واخيسته، د سيند د څپو غږ ورو ورو ليرې کېده.

شېرمحمد مخکې و، شا ته په څادر کې تاو شوې نجلی لوڅې پښې منډې پسې وهلې... سړی تر يوې ټيټې غونډۍ واوښت، په يوه لويه ډبره کښاست، شاته يې وکتل، نجلی ليرې وه.

شېرمحمد ژوره ساه واخيسته، تر څنګ يې وکتل، د کلي څنډه ښکارېدله، کورونه په ټيټه کې پراته ول، د شنو څلور کونجه پټيو په غاړو د چنارونو بې پاڼو څانګې پرېښيدلې، سيند کوږ، وور روان و.

مخ يې وګرځاوه، نجلی په يوه هواره ډبره ناسته وه، سړي يې ځوړند و، تېزه تېزه ساه يې وهله...

شېرمحمد ولاړ شو. نجلی په بېرته ورته وکتل، په خواړه خوله يې وويل:

__ د خدای له باره، يوه شېبه دمه کوم.

سړي حرکت وکړ، د غونډۍ په پيڅکه کې مخ کښته لار. شاته د نجلی د ساه ايستلو غږ اورېدل کېده.

نجلی اخ کړل، شېرمحمد ور وکتل، ناسته وه. د کيڼې پښې غټ نوک يې پورته ولاړ و، له بټي (غټي) کوټې يې وينې روانې وې.

سړی په يوه تېره کښاست، تندې يې تريو شو، په غوسه يې وويل:

__ که لاره نه ده، په لوڅو پښو نه شې تلی.

نجلی خپله پښه ټينګه نيولې وه.

شېرمحمد ولاړ شو ، نجلی نا امېده ورته وکتل ، د سړي لمر سوځولي تور تندى گونځو ونيو ، په خشکه يې وويل:

__يوه ورځ مزل لرو.

حرکت يې وکړ ، نجلی کوډه __ کوډه پسې روانه شوه.

دواړو د اوږدې غزېدلې غونډۍ په پېڅکه کې گامونه اخيستل ، سيورو ته ځای ځای واوړه پرته وه ، خو لمر ته غونډۍ تورې وې ، کله کله به نوی رابوتېدلې ژېړ کلان په مخه ورغلل ، ترڅو او اغزو ورې پانې کړې وې ، ځای ځای به سپين پتنگان له بوتو پورته شول.

پاو وروسته سړى د غونډۍ سر ته وځوت ، خو نجلی لا د غونډۍ په نيمايي کې وه. کله کله به ودرېده ، پورته به يې وکتل ، په لوبو ډېرو پسې به يې لاس ونيو ، بېرته به يې گام واخيست. شېرمحمد تر ډېره د غونډۍ پر سر ناست و ، سور باد چلېده ، لمر ته سپينې وريځې ورواڼې وې.

ښه شېبه ووته ، نجلی د غونډۍ سر ته ورسېده ، دې تېزه تېزه ساه وهله ، د کينې پينې ټولې گوتې يې په وينو سړې وې.

نجلی څنگ ته کېناسته ، سړي ورته وکتل ، هغې له پونډې ازغى ايست ، پر سپين تندي يې مړه خوله پرته وه.

شېرمحمد د خپل کوټ ځنځير کش کړ ، ويې ايست ، د تېر تېره څوکه يې د کوټ د لستونې د اوږې برخې ته سيڅه کړه ، لستونۍ بيل شو.

نجلی په حيرانۍ ورته کتل...

سړي لستونۍ په مينځ کې نيم کړ ، بوتونه يې واپستل ، پرته له دې چې سر پورته کړې ، ورو يې وويل:

__څادر.

نجلی څادر ور وغورځاوه ، لوڅ سر د يوې تيرې شاته کېناسته.

سړي له څادر څخه څو نرۍ تړاډې وايستې.

شېبه وروسته ولاړ شو ، ورو يې وويل:

__تلۍ شم.

نجلی غړۍ اوږده کړه ، سړي خپلو پښو ته د کوټ لستونې ور اغوستې وو ، د څادر نرۍ تړاډې ترې تاوې وې.

نجلی وځنډل ، شېرمحمد په بېرته ورته وکتل ، د هغې سپين غاښونه ښکارېدل ، يودم يې سړې ډکې شونډې سره ورغلې ، په شنو سترگو کې يې اوبښکې راټولې شوې ، غلى کېناسته.

شېرمحمد پر ځمکه پر اته بوتونه په پښه ووهل ، ورو يې وويل:

__دا په پښو که.

روان شو.

نجلی يوه پاتې شوې ټوټه ور پورته کړه ، د کينې پينې بته گوته يې پرې وتړله ، پلاستيکي ازاد بوتونه يې په پښو کړل ، په څادر کې يې ځان وييچه ، گام يې واخيست ، تر لوڅو پښو ښه ول.

دوى ښه شېبه مزل وکړ ، اسمان ورځو نيولى و ، سور باد چلېده.

پاو ووت ، اسمان وغرمېد ، پر ځمکه د باران څاڅکي را پرېوتل. باران تېز شو. غونډۍ هواره وه ، د پټېدو ځای نه ښکارېده.

دواړه روان ول ، د شېرمحمد په پښو پسې په خټو لړلې اوږدې تړاډې کړښېدې. یو ځای هسکې تیرې په مخه ورغلې ، ورنږدې شول ، یوه پلنه تیره د دېوال غوندې ولاړه وه ، ولې یې ورته ولګول ، د باران څاخکې یې تر پښو پورې رسېدل.

شېرمحمد څرېدلې ټوټې ور پورته کړې ، کلکې غوټې یې ور واچولې ، نجلی ته یې وکتل ، په لاندې ، لنډ خادر کې سره راټوله ناسته وه. ژامې یې لړزېدې...

شېرمحمد ځمکې ته وکتل ، ورو یې وویل:

__نوم دې څه دی ؟

__تورپیکي .

__خور دې په هرات کې واده ده ؟

__خواب یې وانه وړېد.

شېرمحمد سر پورته کړ ، د نجلی په سترګو کې اوبښکې راټولې وې.

سړي بېرته ځمکې ته وکتل.

تورپیکي وویل:

__هو.

یو دم غریو واخیسته ، سلګۍ یې شوې ، په ژرغوني غږ یې وویل:

__زما وروړکی دې څنګه پیدا کړ ؟

شېرمحمد په بېړه ورته وکتل ، نجلی پورته وریځو ته شې سترګې نیولې وې ، په سپینه زړه پورې یې رڼه اوبښکه څرېدله.

سړي بېرته ځمکې ته وکتل:

__په کارېز کې !

__خراب شوی و ؟

شېرمحمد وویل:

__وړې یې ؟

__نه.

__خو ؟

تورپیکي هماغسې ورېځو ته کتل.

شېرمحمد وتوخل:

__ناوخته دی.

نجلی په غریو وویل:

__اخر یې په بلا وخور.

غلې شوه ، بېرته یې شونډې وڅوڅېدې:

__ډېر مې ورته وویل چې له تره لیرې ګرځه ، نه یې منله ، خپل حق یې غوښت.

شېرمحمد په خبره کې ورولوېد:

__د څه شي حق ؟

د تورپیکي سلګۍ شوې:

—ورور مي د پلار يو زوی و ، د نيکه ډېر جايداد ور رسېده ، ځمکه ، باغ ، کلا ، په هرڅه کې بايد سم نېمايي پری اچول شوی وای.

—پلار دې مړ دی ؟

نجلی سره ساه و اېسته:

—هو! دا څلور کاله مخکې خبره ده ، په کوټه کې سره ناست وو ، تره مي ښکاري توپک پاکاوه ، دز شو ، پلار مې په زړه ولگېد ، ځای په ځای يې ساه ورکړه ، تره مې ژړل ، ځان يې له ځمکې ځمکې وېشت ، خو زه اوس وپوهېدم چې له قصده يې د توپک خوله ور اړولې وه.

تورپيکې غلې شوه.

شېرمحمد وويل:

هماغه برېتور سړی دې تره دی ؟

—هو.

او هغه دوه نور هم د تره زامن ؟

تورپيکې اوږده بانه سره وروستل.

شېرمحمد وويل:

—ورور دې واده درلود ؟

—نه! تر پينځه وېشت کلنۍ اوښتې و ، خو تره مې ويل چې تر اوسه لا سره خوله هلک دی ، وخت شته. يوه ورځ يې د تره له زامنو سره د ځمکې په سر وخوړل ، دوی دوه وو ، ښه يې تر ډېو وېست ، ورور مې سړې وينې کورته راغی ، توپک يې پسې غوښت ، کوران شريف مې ورته ونيو ، په سبا مې ورياده کړه چې د يوڅه وخت له پاره يوې خواته لاړ شي ، نه يې منله ، پښو ته ور ولويدم ، راضي شو ، ويې ويل چې ايران ته ځې. د لارې د خرڅ له پاره مې له موره راپاتې شوې غاړه کې ورکړه ، په هماغه ورځ ښار ته لاړ ، کله چې بېرته راغی ، څو نوټونه يې راوښودل ، ويل يې ، ډالر دي ، ډېر ځای نه نيسي ، له غلو نه يې په اسانۍ پتولی شي.

تورپيکې سره ساه واخيسته ، غلې شوه.

شېرمحمد وويل:

—له کومه پوه شوې چې ورور دې دوی وژلی ؟

نجلی يودم ټکان وخوړ ، چيغه يې کړه ، ځادر يې وغورځاوه ، غاړې ته يې لاس کړ ، څړه ، وره څرمښکۍ په ځمکه ولوبېده.

شېرمحمد وخندل:

—يې ازاره ده ، ته ورته وگوره! د پخنۍ له لاسه منډه نه شي اخيستی.

تورپيکې ځمکې ته کتل ، څرمښکۍ په يوه لويشت لور ځای نه شواى ختلې ، ورې ژېړې پښې يې خوځولې... نجلی بېرته په ځادر کې ځان ونغاړه ، غلې کېناسته.

شېرمحمد وويل:

—له کومه پوه شوې چې ورور دې دوی وژلی ؟

تورپيکې سره ساه واخيسته ، ورو يې وويل:

—د سهار اور زه بلوم ، هر وخت د ملا تر اذان مخکې راوبښېرم ، اول به تناره ته تلم ، تره ته به مې د اوداسه له پاره تودې اوبه په بدنۍ کې اچولې ، وروسته به مې د اور غم خوړ. نن وختې خوب نه راته ، دالان ته لاړم ، په تناره کې مې له بېگانو تودو اوبو بدنۍ ډکه کړه ، کله چې د تره کوټې ته ورنږدې شوم ، له کاوړه)

غوسې (ډک غر مې واورېد ، په دروازه کې ودرېدم. تره مې په غوسه و ، ويل يې چې کلاب يې بايد تر خاورو لاندې کړی وای ، ولې يې په کارېزه کې اچاوه.

تورپيکۍ غلې شوه.

شېرمحمد په بېره وويل:

__بيا ؟

نجلی غړيو واخيسته:

__زړه مې تر خولې راووت ، دروازه مې خلاصه کړه ، تره او د تره دواړه زامن يې ناست ول ، په غولي زما د ورور خلاصه تذکره پرته وه.

شېرمحمد وويل:

__باران ودرېد ، نه خو ؟

نجلی خرمنېکۍ ته وچې سترگې نيولې وې ، شونډې يې وخوځېدې:

__د تگ په وخت يې له پلاره پاتې دوې کوتمۍ هم ورسره واخيستې ، ويل يې چې نابنده دی ، په بده ورځ به

په کار ورشي. کله چې له کوره ته ، تر ډېره يې په غېږ کې نيولې وم ، ژړل يې ، مساپري ته يې زړه نه کېده.

د ورور له تگه وروسته مې د تره زامن هم په تپ تپ (موټرسايکل) سپاره شول ، تر ماښامه ورک ول.

شېرمحمد ولاړ شو ، د کوټ په لستونو کې تړلې پښې يې په خټه کې ننوتې. ورو يې وويل:

__خو!

(٩)

شبه وه ، پورته رانه ستوري ځلېدل...شېرمحمد لرگينې زړې دروازې ته ډېره ونېوله ، شبهه وروسته يې د ورور خوبولى غږ واورېد:

__څوک يې؟

__زه يم ، شېرمحمد!

ځنځير وشرنگېد ، دروازه خلاصه شوه.

باز محمد وويل:

__لالا! ناوخته شوې ، د ادې مې اندېښنه وه.

شېرمحمد په خبره کې ور ولوېد:

__خه! خراغ بل که!

د هلک حيران غږ يې واورېد:

__ته څه کوې؟

هيڅ! اودس ماتي ته تېرېرم.

هلک منډه کړه ، پر چوټه وخوت.

شېرمحمد ورو وويل:

__راځه!

توريکې انگر ته ورغله ، په مخامخ کوټه کې خراغ ولگېد ، دواړه په بېړه دالان ته ننوتل.

شېرمحمد لاسي ټټۍ تاو کړه ، سپينه رڼا په تورو لوبڼو او کاسو ولگېده ، د تناره پر سر تېغنه پرته وه ، يو گړۍ

دېوال ته ولاړ و ، څنگ ته څو ناولې پيالې ايښې وې. په غاب کې پاتې ، يخ وهلي کچالو ښکارېدل.

شېرمحمد وويل:

__يوې خواته پرېوزه ، سهار په خره کې به څو ، هيڅوک هم نه خبرېږي.

په بېړه له دالانه ووت ، په چوټه کې يې له پښو تاو شوې ټوټې خلاصې کړې ، بام ته يې واچولې ، کوټې ته

ورغی.

مور يې په برستنه کې ناسته وه ، د ککړۍ په برخه کې يې ټکړۍ څيرې و ، راوتلي خيران ، ببر وېښته يې پورته

ولاړ ول.

بنځې په وارخطايي وويل:

__اندېښنه مو شوه.

شېرمحمد وخندل:

__باران و ، لاره هم ډېره وه.

د باز محمد حيرانه غږ يې واورېد:

__لالا! لستونۍ دې نشته.

سړي په بېړه کوټ ويست ، کونج ته يې واچاوه. په خندا يې وويل:

__هسي! وشکېد.

ښځه په خبره کې ورولوېده:

__جنک دې کړی؟

__نه.

هَلک ووېل:

__خادر دې چېرته دی؟

شېرمحمد وارخطا شو:

__په ، په چوتره کې مې واچاوه ، لوند و.

بنځي ووېل:

__امانت دې ور وسپاره؟

شېرمحمد وخندل:

__هو.

__خه يې ويل ، د مړي د وړلو له پاره خه وخت راځي؟

__خدای خبر! ژر.

بنځي پرستن ليرې کړه ، ورو يې ووېل:

__زه به ډوډۍ درته راوړم.

د سړي رنګ والوت:

__نه! وړی نه یم.

__زویه! الوکان تیار دي ، په تناره کې به يې ټيټ کم ، ژر تودپړي.

شېرمحمد وخندل:

__موږ یم ، زړه ته مې نه کېږي ، د مړي خپلوان ښه خلک وو ، ويې نازولم ، سهار يې په پاستي کې لږ کوچ هم

راته ونغاړل ، ويل يې چې سترې لاره ده ، وړی به شې.

بنځه ولاړه شوه.

د شېرمحمد تندۍ تريو شو:

__وړی نه یم.

بنځي يوه زړه پرستنه پر توشکه هواره کړه.

شېرمحمد اوږد وغږېد ، خراغ ته يې ور پوکړل ، ورو يې ووېل:

__اډې! سهار وختي يو چېرې ځم.

د بنځې حيرانه غږ يې واورېد:

__چېرته؟

سړي وخندل:

__يو پخوانی ملګری مې وليد ، د مالونو سوداګر دی ، له هزاره جاته غواوي او پسونه راولي ، ويل يې چې دا

ځل د ډېرو مالونو د راوستلو نيت لرم ، راسره لاړ شه ، ښه مزدوري به درکم.

بنځې په خواږه خوله ووېل:

__وی زویه! وخت خراب دی ، همدا کارېز کني دې ښه دی ، وچه ، لنډه رارسېږي.

شېرمحمد وخندل:

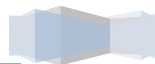
__زړه مه خوره ، درې ، څلور ورځې وروسته بېرته راځم.

د بنځې خوبولۍ غږ يې واورېد:

__خدای دې له سختيو وساته.

شېرمحمد پر اړخ راواوښت ، ورو يې ووېل:

__ادې! په کور کې څو روڼۍ دي؟
غور يې ونيو، خرهاری اورېدل کېده.
پاو ووت، سړي د کوټې له کونجه پرستن ورواخيسته، ورو يې دروازه خلاصه کړه، دباندې سور باد چلېده،
دالان ته لاړ، د تناره سر لوڅ و، لاندې انکار سره رڼا کوله، تورپيکۍ تناره ته پښې ورغځولي وې.
شېرمحمد پرستنه په غولي کېښوده، ورو يې وويل:
__هرات ته تگ پيسې غواړي.
د نجلی سترې غر يې واورېد:
__يو بنګړی به خرڅ کو.
شېرمحمد په بېړه له دالانه ووت.

(١٠)

يودم چيغه شوه:

__بلا!

درب شو ، ور له ديوال سره ولکېد ، کوټه سرې هوا ونيوله .

شېرمحمد لاس په غولي وټپاوه ، لاسي ټټۍ په گوتو ورغله ، رڼا شوه ، د کوټې دروازه خلاصه وه ، باز محمد غلي په کونج کې ناست و ، سترگې يې ردې راختلې وې .

شېرمحمد په خوبولي غږ وويل:

__څه خبره ده ؟

يودم يې زړه ولرزېد .

د اورلکېد دانه بله شوه ، خراغ ولکېد ، زړې ښځې په وارخطايي وويل:

__څه ټکه را پرېوته ؟

د هلك ژبه بنده شوه:

__به ، به ، بلا!

چيغه يې کړه!

__په دالان کې بلا ده .

شېرمحمد په بېره ولاړ شو ، د کوټې ور يې پورې کړ ، په خشکه يې وويل:

__لوی سړی يې! بلا له کومه شوه!

ښځې وويل:

__دا نيمه شپه گوره! په دالان کې دې څه کول ؟

__تړی وم ، له کړي مې اوبه را اخيستې .

شېرمحمد په خبره کې ور ولوېد:

__ماغزه مې مه راخوره ، ويده شه!

هلك په وېره وويل:

__لالا! په کوران که درواغ درته وایم ، په دالان کې بلا ده ، پښه مې ورسره ولکېده ، زگېروی يې شو .

د ښځې شونډې و خوځېدې:

__ورور دې سترې دی ، له خوبه يې مه باسه .

__ادي! بلا ده .

شېرمحمد چيغه کړه!

__چوپ!

هلك په پرستن کې ننوت .

ښځې خراغ ته ور پو کړل .

ښه شېبه ووته ، بازمحمد ورو وويل:

__ادي! تړی يم .

خراغ ولکېد .

شېرمحمد په بېره ور وکتل ، ښځې ټکړی په وينتو ورکش کړ ، ولاړه شوه .

شېرمحمد کېناست ، وارخطا يې وويل:

__اوبه زه ورته راوړم.

ولاړ شو ، د ښځې له لاسه يې خراغ وړ واخيست ، له کوتې ووت.

تورپيکې پرته وه ، د خراغ ژېړه رڼا يې له خيرنې پرستني په راوتلې سپين مخ لگېدله ، سترگې يې پټې وې.

شېرمحمد گری کور کړ ، پلاستيکي بدنۍ تر نيمايي له اوبو ډکه شوه ، ولاړ شو ، زړه يې تر خولې راووت.

زړه ښځه د دالان په وره کې ولاړه وه ، سترگې يې ردې راختلې وې ، نجلۍ ته يې کتل...يودم يې له خولې

خکونه راووتل ، رنگه شوه ، سر يې د وره له چوکات سره ولگېد.

شېرمحمد منډه وړ واخيسته ، غبرگ لاسونه يې ترې تاو کړل. تورپيکې چيغه کړه ، کېناسته ، په بېړه يې

خادر ته لاس وړ وغځاوه.

شېرمحمد زړه ښځه په غبر کې واخيسته ، ورو يې وويل:

__خراغ درسره راواخله.

تورپيکې په حيرانۍ ورته کتل...

سړی له دالانه ووت. نجلۍ خراغ پسې واخيست.

شېرمحمد خپله مور په توشکه پرېسته ، هلک دېوال ته ولاړ و ، په راوتليو ردو سترگو يې په گونځې گونځې

خادر کې پيچلې نجلۍ ته کتل...

د ښځې خړهاری شو ، چيغه يې کړه ، لاس يې په شدت له دېوال سره ولگېد.

شېرمحمد په بېړه تر دواړو مټو ونيوله. وې ويل:

__پنې يې ټينگې ونيسه!

تورپيکې د ښځې په دواړو پښو لاسونه کېښودل. ښځه يوه شېبه پورته پورته غورځېده ، وروسته ارامه پرېوته.

تورپيکې په وارخطايي وويل:

__پيريان يې دي؟

کوم خواب يې وانه وړېد.

د نجلۍ شونډې وڅوځېدې:

__تندی يې ويني دی.

شېرمحمد خراغ وړ نږدې کړ ، ورو يې وويل:

__ صندوق وکوره ، يوه ټوټه پيدا که!

تورپيکې لږکين صندوق ته وړ وښوده ، دره يې پورته کړه ، بازمحمد په منډه ورغی ، نجلۍ يې په څنګ

ووهله ، هغې پر غولي لاس کېښود.

هلک په بېړه يوه ټوټه وړ پورته کړه ، شېرمحمد ته يې ونيوله ، سړي په خشکه وويل:

__دا خو پرتوک دی.

تورپيکې په صندوق کې زړې جامې سره وتوشلې ، يو لوی دسمال يې راواخيست ، د دسمال يوې څنډې ته

غوټه وړ لوېدلې وه ، خلاصه يې کړه ، خو چرمورلې شلګون نوتونه لاندې ولوېدل. دسمال يې سړي ته ونيو ،

له غولي يې نوتونه وړ پورته کړل.

بازمحمد لاس وړ وغځاوه ، نوتونه يې د نجلۍ له ګوتو ويستل ، په صندوق کې يې واچول.

سړي د خپلې مور تر تندي دسمال تاو کړ ، شا ته يې غوټه وړ واچوله ، غلې کېناست.

تورپيکې ورته نږدې ، خړ دېوال ته ولي ولګول ، هلک هم پر صندوق سر ايښی و ، نجلۍ ته يې په کرکه

کتل.

ښه شېبه ووته ، هلک په ناستو وېده و ، نجلۍ غولي ته کتل ، سړي هم خپلې مور ته وچې سترگې نيولې وې .
وخت ووت ، چرکاتو نارې وهلې ، ملا اذان وکړ .
تورپيکۍ ورو ولاړه شوه ، لاسي بتۍ يې له غولي ورپورته کړه ، له کوټې ووته . .
پاو ووت ، د ښځې زگيږوی شو ، سترگې يې رڼې کړې ، شېرمحمد ته يې وکتل ، مخ يې دېوال ته ور وگرځاوه .
سړي وويل:

__اډي! ته سمه نه يې پوه شوې .

ښځې پزه پورته کش کړه ، غريو واخيسته .

د سړي شونډې وڅوځېدې:

__زه به ټوله کيسه درته وکم .

ښځې په نيولي غږ وويل:

__دا مرداره دې له کومه کړه ؟

ويې ژړل ، دېوال ته ور نږدې شوه .

د شېرمحمد تندۍ تريو شو:

__خبره خو واوړه!

ښځې ژړل...

سړی غلی و .

ښځې په ژړا کې وويل:

__پزه دې را پرې کړه!

د شېرمحمد شونډې وڅوځېدې:

__تورپيکۍ نوميرې .

ښځه په خبره کې ور ولوېده:

__زار (زهر) دې تر خوله سه ، شرميرې نه ، نوم يې هم اخلی .

سړي چيغه کړه:

__دا دهغه مړي خور ده ، ورور يې تربرونو ور وژلی ، دې هم ځان سيند ته واچاوه ، له اوبو مې راويسته ، بله

چاره نه وه ، دا بايد تر هراته ورسوم ، هلته يې خور اوسيرې . پوه شوې!!!

ښځې خپل سر ته لاس ور وور ، په نيولي غږ يې وويل:

__د خلکو خولې به څنگه بندې کړې ، خوانه نجلۍ دې کورته راوستې ، کوم يوه ته به ليوې (قسمونه)

خوږې چې راتښتولې دي نه ده .

شېرمحمد غولي ته کتل .

ښځې وويل:

__همدا اوس يې له کوره وباسه!

سړي چيغه کړه!

__چېرته لاړه شي!

__بلا مې ورپسې ، موږ خو يې ذمه نه ده اخيستي .

شېرمحمد وويل:

__گوره ادې! له خدایه ډار په کاردې! اوس خو رڼا شوه ، نه یې له کوره ایستی شم او نه هم چېرته ورسره تلې شم ، نن ورځ به ورته وگورو ، که خدای کول ، سبا به یې د ملا تر اذان مخکې له کوره ویاسم ، تر هراته به ورسره لاړ شم ، ثواب دی ، څوک خبریږي ؟

بنځه په خبره کې ور ولوبد:

__ولې! له لوتي خو نه ده پیدا! پلارگنې لري ، ته یې بدې کولای شي ؟

__هغوی فکر کوي چې مړه ده ، نه خبریږي .

بنځه ورور ورو سونگېدله...

بازمحمد وتوخل .

شېرمحمد وویل:

__وه هلکه! پام چې چا ته دې تر خولې ونه وځي!

هلک وارخطا سترگې ور واړولې .

شېرمحمد چوترې ته لاړ ، رڼا وه ، په اسمان کې سرخې ښکارېده . سړي په یخو اوبو اودس وکړ ، بېرته کوټې ته ننوت .

بنه شېبه ووته ، د لمر ژپړې ، بېسپکه وړانگې د پردې پر پاسنۍ برخه لکېدلې . زړه بنځه هماغسې پرته وه ، سړی په بړستن کې ناست و ، هلک هم لږکین صندوق ته ولي لکولي ول ، غولي ته یې کتل... د وره کړپ شو ، باز محمد ورته وکتل ، تورپیکۍ کلیمې دسترخوان هوار کړ ، پیاوړې وکړنکېدې ، سړي په بیره له سره بړستن لیرې کړه ، پر دسترخوان څو پاسټي ، پیالې او توره چایجوشه ایښي ول .

تورپیکۍ په ریردېدلې غږ وویل:

__بوره مې پیدا نه کړه!

بنځې ور وکتل ، چيغه یې کړه:

__ووزه بېشرمې نجلۍ ، په کور هم راکډه شوې!

تورپیکۍ وژړل ، په منډه له کوټې ووته .

بنځې بېرته مخ دېوال ته ور وگرځاوه .

شېرمحمد ورو وویل:

__بوره را واخله .

باز محمد له تاخچې زنګنه قوطۍ ور واخیسته ، پر دسترخوان یې کېښوده ، بېرته په خپل ځای کېناست .

سړي پاسټي ته لاس ور وغځاوه ، تود و ، یو سوخیدلی ځای هم نه پکې لیدل کېده .

وخت ووت ، په دسترخوان درې پیالې ایښې وې ، یواځې په یوې کې د چایو شمه ښکارېدله .

شېرمحمد ولاړشو ، دالان ته لاړ . هرڅه منظم وو ، غاښونه پرېښخل شوي ول ، پلاستيکي فرش جارو ښکارېده ، په تناره کې اور بل و .

شېرمحمد د دالانه په وره کې په جګو پښو کېناست ، تورپیکۍ ته یې وکتل ، پزه یې د تناره په اېرو توره وه ،

ورو یې وویل:

__لمر راوخوت ، نن تګ نه کیږي .

نجلۍ غلې دېوال ته ناسته وه .

شېرمحمد سور اسوولی ویست .

نجلۍ وویل:

__تاسو ته مې غم جوړ کړ.
شېرمحمد له دالانه ووت ، کوټې ته لاړ ، باز محمد نه و ، مور يې هماغسې پرته وه.
سړی کېناست ، پيال له چايو ډکه کړه ، ورو يې وويل:
__ادې! ضد مه کوه ، چای وخوره!
بنځې حرکت ونه کړ.
د کوټې دروازه خلاصه شوه ، بازمحمد په وره کې ودرېد ، په سترې ساه يې وويل:
__لالا! کلېمر خبر دی.
د سړي زړه ولړزېد ، زړه ښځه په ځای کې کېناسته ، سترگې يې ردې راځنلې وې.
شېرمحمد وويل:
__له کومه؟
__ويل يې چې کوچيني ورور يې د شپې بولي کړې وې ، سهار يې مور توشکه بام ته خېژوله چې زموږ په
سرای کې يې نجلۍ لېدلې وه.
زړې ښځې په غريو کې وويل:
__اوس مو مخ تور شو.
د باز محمد شونډې وڅوڅېدې:
__کلېمر پوښتنه کوله چې هغه نجلۍ څوک ده؟
شېرمحمد وويل:
__تا څه ځواب ورکړ؟
__هيڅ! منده مې راواخيسته.
زړه ښځه اوږده وغزېده ، سونکي يې شو ، پرستن يې پر سر ور کش کړه.
دروازه وتکېده ، د شېرمحمد رنگ والوت ، هلک له کوټې ووت ، سړی اورسۍ ته ور نږدې شو ، د انگر دروازه
نېمکېنه وه ، باز محمد په دروازه کې ودرېد ، بيا يې د کوټې خواته منده راواخيسته ، ويې ويل:
__د کلېمر وره خور ده ، وايي چې يو اورلکيت پور راکه!
د انگر د دروازې غنجا شوه ، شېرمحمد په بېړه له ورسۍ وړ وکتل ، وره نجلۍ په انگر کې ولاړه وه ، بېر ، سره
نښتي ژير ويښته يې ول ، شاوخوايې سترگې اړولې.
سړي د اورسۍ پله خلاصه کړه ، سر يې د باندې ويست ، زوروه چيغه يې تر خولې راووته:
__ووزه له کوره!
نجلۍ په بېړه مخ واړاوه ، منده يې کړه ، تندۍ يې ددروازې له پلې سره ولگېد ، شا په تخته ولوېده ، په ژړا له
انگره ووته.
شېرمحمد په غوسه وويل:
__د سپي لور يې د جاسوسۍ له پاره راليرلې وه.
د ښځې ژغونۍ غږ يې واورېد:
__خپله لمن مو په خپله په سر راواړوله.
شېرمحمد چيغه کړه!
__بس که نور! اوس څه وکم ، ځان ووژنم که دا!
ښځې ژړل ، باز محمد لږزې اخيستی و.

شېرمحمد په خشکه وويل:

__ولي داسې راته ولاړ يې ، سره غرمه دې کړه ، بلا وهلی يې ، غوا له لورې مړه شوه.
هلک په بېره له کوټې ووت.

سړی په خپل ځای کېناست ، سر يې پر زنکټو ولکاوه.

بنځينه غږ يې واورېد:

__د بازامد مورې!

زړه بنځه په بېره کېناسته ، تکرې يې په سر سم کړ ، په منډه د باندې ووته.

شېرمحمد ورسې ته ورنږدې شو ، په انگر کې چاغې بنځې د ورې نجلۍ لاس نيولي و.

د شېرمحمد مور ورمخته شوه ، چاغې بنځې په کيله من انداز وويل:

__د خدای پار دی ، دا نجلۍ نو د وهلو ده ؟

د شېرمحمد مور په خواړه خوله وويل:

__د گل مير مورې! خدايکه يې لاس ور وړی وي.

چاغې بنځې د ورې نجلۍ پر تندي لاس کېښود:

__وی ترورې! دا نجلۍ خو دورواغ نه وايي ، تندي ته يې وگوره ، څومره پرسيدلی دی.

زړه بنځه ور مخته شوه ، نجلۍ يې پر تندي ښکل کړه.

چاغې بنځې يودم وخنډل:

__هغه نجلۍ څوک ده ؟

زړې بنځې په بېره وويل:

__کومه نجلۍ ؟

__وی ترورې! ځان ولې ناکاره اچوې ، په خپله مې له بامه وليده ، نکه سپينه ، نرۍ نجلۍ وه ، په چوتره کې

يې پيالې پريوللي.

زړه بنځه وارخطا شوه:

__هغه ، هغه

شېرمحمد په منډه له کوټې ووت ، په چوتره کې ودرېد ، چيغه يې کړه!

__ته بې څه کوې ؟

چاغې بنځې په خپل مخ تکرې ورکش کړ ، په وېرېدلي غږ يې وويل:

__وی وروره! پوښتنه خو بد کار نه دی.

شېرمحمد چيغه کړه!

__په تا پورې اړه نه لري ، ووځه له کوره!

بنځې وره نجلۍ له لاسه ونيوله ، په منډه له دروازې ووته.

زړه بنځه د چوترې پر ژۍ کېناسته ، سر يې وڅړېد ، يو دم يې وژړل.

شېرمحمد ورمير کور کړ. تورپيکۍ د دالان په وره کې ولاړه وه ، ځان يې په ځادر کې پيچلی و ، وارخطا

ښکارېده.

شېرمحمد د انگر دروازې ته وکتل ، دوه تنکي ځوانان په کوڅه کې ولاړول ، نجلۍ ته يې وچې سترگې نيولي

وې.

شېرمحمد تر چوترې کښته شو ، ځوانانو منډه واخيسته ، سړی ورغی ، دروازه يې پورې کړه. نېغ کوټې ته لاړ ، شېبه وروسته بېرته راووت ، د دالان خوا ته يې گام واخيست ، زړې ښځې ورته وکتل ، يودم ولاړه شوه ، د سړي له گوتو يې تور خیرن ټيکری ویست ، په غوسه يې وويل:

__دا زما ټيکری دی.

شېرمحمد يوه شېبه ولاړ و ، بيا د چوترې پر ژۍ کښاست ، ورو يې وويل:

__ادي! تر اوسه کومې نجلۍ زما صفت درته کړی دی؟

زړې ښځې په حیرانۍ ورته وکتل.

د سړي سر وڅرېد:

__ته ووايه! دا نجلۍ به ولې په ما پسې راتله؟

ښځه غلي وه.

شېرمحمد سور اسويلی ویست ، ورو يې وويل:

تر دېرشو اوښتی یم ، خو تر اوسه يوې نجلۍ هم نه دي راته خندلي ، که خدا هم ورغلي وې ، زما په پزه پورې يې خندلي دي ، ان تا به هم تر اوسه له زړه نه یم ښکل کړی. ته ووايه! کوم رنگ ، کوم کمال ، کوم مال ، کوم دولت ، دا نجلۍ به ولې په ما پسې راتله؟

شېرمحمد غلی شو ، ترڅه موسکا يې پر خړو شونډو وغځېده ، ورو يې وويل:

دا نه چې زه زړه نه لرم ، څوک مې نه خوښيږي ، خو زه په خپله هم کومې نجلۍ ته نه شم کتلاى ، فکر رالويږې چې ټوله دنيا راپورې خاندې ، ان په ورکتوب کې به مېړو او اوزو هم راپورې خندل ، له ما به يې بد راتلل ، ليرې به رانه گرځېدې ، اوس هم په کلي کې يواځې ټوکو ته جوړ یم ، که په جومات کې د بدرنگۍ خبره رامینځته شي ، ما مثال ورکوي ، ان په انسانانو کې مې نه شميرې ، نو دا نجلۍ به ولې راپسې راتله؟ ته ووايه! په يوه شپه کې بيا بل نارینه ورباندې ورور شو او راسره جوړه شوه.

د انکړ دروازه وټکېده ، شېرمحمد ولاړ شو ، د ښځې په سترگو کې اوښکې راتولي وې. نجلۍ د دالان په وره کې ناسته وه ، ژړل يې!

سړي دروازه خلاصه کړه ، زړه يې ولرېد ، درې تنه ولاړ ول.

شېرمحمد شاته وکتل ، زړې ښځې ته يې اشاره وکړه ، هغه په کوټه ننوته.

شېرمحمد په لور غږ وويل:

__راځ!

بودا تر مخ و ، لکړه يې لکوله ، دوو نورو له عمره پخو سړو ټيټ سرونه نيولي ول.

بودا چوترې ته ودرېد ، شېرمحمد تر وليو ونيو ، سړی پر چوتره وخوت. په رېږديلي غږ يې وويل:

__شېرمحمد زويه ، دا ځای ښه دی ، پیتاوی لري.

شېرمحمد په منډه له کوټې دوه بالښته راويستل ، بودا لکړه ديوال ته ودروله ، بالښت ته کښاست ، دوو نورو کليوالو مخامخ پلټي ووهلې.

شېرمحمد په ولاړو وويل:

__څه رنگه چای ، تور که شين؟

بودا وټوخل ، په رېږديلي غږ يې وويل:

__همدا اوس له چايو را ولاړ شوم ، خوله مې لا توده ده ، کښه زويه! يو څو خبرې به سره وکو.

شېرمحمد پر هوار پلاستيکي فرش کښاست.

ټول غلي ول.

بودا وخنډل ، په خندا کې ټوخي واخيست ، ورو يې وويل:

__ په جومات کې مې سبق (تلاوت) وايه چې غلام مامد راغی ، ويل يې چې کډې يې له بامه کومه نجلۍ ليدلې وه.

د شېرمحمد سر وڅرېد.

بودا په رېږديدلي غږ وويل:

__ زويه! دا رښتيا ده؟

شېرمحمد ځمکې ته کتل ...

مخامخ ناست ډنگر سړي وويل:

__ د بازميز زوی هم همدا خبره کوله ، ويل يې چې د انگر له خلاصې دروازې يې کومه پېغله ليدلې وه. نښه

يې دا چې څادر يې اغوستی و.

شېرمحمد په غوسه ور وکتل.

بودا وويل:

__ زويه! دا کوچنۍ کلۍ دی ، ټول خپل سره پراته يو ، يو بل پېژنو ، د يوبل کورونه را مالوم دي ، پردۍ سړۍ

له ليرې راکې ښکاري. دا نجلۍ څوک ده او دلته څه کوي؟

د شېرمحمد شونډې وڅوڅېدې:

__ دا د هغه مړي خور ده چې له کارېزه مو راويست.

د کليوال سترگې ردې راوختې.

بودا په بېره وويل:

__ نو دلته څه کوي؟

__ زه هلته ورغلی وم.

کليوالو په حيرانۍ ورته کتل ...

بودا وويل:

__ تا هلته څه کول؟ کور دې يې له کومه پيدا کړ؟

د شېرمحمد سر وڅرېد:

__ کيسه اوږده ده ، ټولې خبرې نه شم درته کولی ، دومره درته وایم چې تره يې د هغې ورور ور وژلی ، نجلۍ

هم ځان سيند ته واچاوه ، له اوبو مې راويسته ، قول مې ورسره وکړ چې تر هراته به يې رسوم ، هلته يې خور

واده ده.

شېرمحمد غلۍ شو ، کليوالو وازې خولې نيولې وې.

بودا په تريو تندي وويل:

__ ښه دي نه دي کړي ، کلي ته دې بدې راوړه.

شېرمحمد غلۍ و.

يوه کليوال وويل:

__ اوس هم ناوخته نه دی ، احوال به ور وليږو ، ورته وبه وايو چې ته نه وې خبر ، نجلۍ په پټه درېسې راغلې

وه.

شېرمحمد په خبره کې ور ولوېد:

—وژني يې.

هماغه سړي وويل:

—دا دهغوی کار دی. سپکه يې ور اړولې ، بايد چې وبې وژني.

شېرمحمد ځمکې ته کتل.

بودا وويل:

—نظام الدين په حقه دی ، وره خبره نه ده ، وينې به تويې شي.

شېرمحمد غلي و.

بل کليوال وويل:

—ارام کلی دی ، بدي مه ورته راوړه!

شېرمحمد په بېره سر پورته کړ ، په غوسه يې وويل:

—بدي ته يې زه ولاړ يم ، که مرم ، نوزه به مرم ، تاسو يې له غمه خلاص ياست.

بودا لکړې ته لاس ور وغځاوه ، په زحمت ولاړ شو ، په رېږديلي غږ يې وويل:

—موږ غاړې درباندي خلاصي کړې ، نور دې خپله خوښه ، خو يوه خبره مې واوړه ، دا خلک اخر خبريږي ،

بيا به اوبه له ورځه تېرې وي.

شېرمحمد غلي و.

کليوال له انگره ووتل.

زړه ښځه راغله ، په چوټه کې کېناسته ، په چيفو چيفو يې وژړل.

شېرمحمد ځوړند سر ناست و.

تورپيکي له دالانه راووته ، ژړل يې ، کوټې ته لاړه.

باز محمد له اوبو ډک سطل غواڼه کېښود.. سړي ور وکتل ، ورو يې وويل:

—زما پټکي راواخله.

هلک کوټې ته لاړ ، يودم يې چيفه کړه!

—لالا!

شېرمحمد په منډه ورغی ، نجلی پر تړلې بستره ناسته وه ، سترگې يې پټې وې ، د ښکاري ټوپک توره خوله

يې ، خپلې سپينې زنې ته نيولې وه.

سړي پرې ور ټوپ کړل ، درز شو ، کوټه تور لوکي ونيوله.

شېرمحمد ورو نجلی ته وکتل ، هغه پرته وه ، يوه خوا مخ يې تک تور ښکارېده.

سړي په بېره د هغې پرسر گوټې وټپولې ، وينه نه وه ، د سوځېدلو وينښتو بوی ته.

زړه ښځه پر نجلی ور پرېوته ، پر اړخ يې راواړوله ، د هغې په تورو پيچلو وينښتو کې يې گوټې ننه ايستې ،

نجلی سترگې رڼې کړې ، وارخطا يې يوې بلې خواته وکتل ، يودم يې کوکه کړه ، په چيفو چيفو يې وژړل.

ښځې د هغې سر پر خپل ټټر پورې ونيو.

انگر ته دوه کليوال ور ننوتل ، د يوه په لاس کې بېلچه وه. شېرمحمد له ورسې سر ور ويست ، ويې ويل:

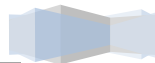
—له بازمامده خطايي ټک وشو.

يوه کليوال ور غږ کړ:

—څوک خو به ژويل نه وي.

—نه.

دواړه له انگره ووتل.
شېرمحمد خپل ورور ته وکتل ، هغه لږزېده.
سړي وويل:
__د انگر دروازه و تړه.
هلک له کوټې ووت.
شېرمحمد غولي ته وکتل ، پلاستيکي فرش ورو لوتو نيولی و. جت ته يې سترگې وړ واړولې ، له ټوټې تړلې
مسطح يوه لويشت سوری وه.
تورپيکي خپل تندى د ښځې پر تتر ايښى و ، په چيغو چيغو يې ژړل....
ښه شېبه ووته ، نجلی په ژړا کې وويل:
__زه ځم.
ټول غلي ول.
تورپيکي ولاړه شوه ، خر څادر يې په غاړه کې پروت و.
شېرمحمد وويل:
__ته به هېچيرې هم نه ځې.
نجلی له کوټې ووته ، شېرمحمد پسې ولاړ شو ، په چوتره کې يې مخې ته ودرېد ، ورو يې وويل:
__لېونټوب مه کوه.
څنگ ته يې وکتل ، چاغه ښځه د انگر تر دېوال وړ هاخوا ، پر بام ولاړه وه.
شېرمحمد ، نجلی تر مټ ونيوله ، دواړه کوټې ته لاړل.
تورپيکي د دېوال کونج ته کېناسته ، سر يې وڅړېد ، په چيغو چيغو يې وژړل...
سړی پر تړلې بستر ه کېناست ، د زړې ښځې په سترگو کې اوښکې راټولې وې.
تورپيکي په ژړا کې وويل:
__تاسو ته مې غم راوور.
ښځه غلې وه.
شېرمحمد وويل:
__اوس په دې خبرو پسې مه گرځه! سبا به څو.
ښځه د باندې ووته ، شېبه وروسته د نجلی په لوڅو اوږو تور ، خيړن ټکری ولوبېد.

(۱۱)

سهار وختي و ، د ولسوالۍ په بازار کې د سړک دواړو غاړو ته څر دوکانونه ولاړ ول ، د کورونو غونډې لرگينې دروازې يې لرلې ، دروازې پورې وې ، يواځې يوځای په چنگکونو پورې غوښن ورنونه راڅرېدل ، څو گامه ليرې څلور پينځه خيړن سپي پراته ول ، سرو څرېدلو غوښو ته يې مړې سترگې نيولې وې .
شېرمحمد د سړک پر غاړه ولاړ و ، ليرې په يوه موټر پسې سپېرې دورې روانې وې ، دورې د بازار خواته راتلې ، شېبه وروسته د سړي تر څنگ په خاورو لړلې سراجو موټر ودرېد . موټروان د څنگ ښېښه کښته کړه ، ورو يې وويل:

__ ښار ته ځي ؟

شېرمحمد ور وکتل ، د موټر د مخې سيټ خالي و ، شا ته درې تنه ناست ول .

شېرمحمد وويل:

__ له ما سره سپاه سره ده .

__ موټروان وخنډل:

__ وروره! د مخې په سيټ کې دوه تنه کېنوو .

__ نه! ځای تنگ دی .

د شا دروازه خلاصه شوه ، له موټره دوه تنکي ځوانان را کښته شول ، يوه يې وويل:

__ موږ به مخته لاړ شو .

شېرمحمد شاته وکتل ، تورپيکي څر دېوال ته ناسته وه ، په تور خيړن ټکړی کې يې ځان تاو کړې و ، پلاستيکي جوتي (خپلکې) يې په پښو وې .

شېرمحمد ور غږ کړ ، نجلی راغله ، لومړی شېرمحمد موټر ته ننوت ، بيا نجلی کېناسته .

موټر يو پاو په خامه لاره مزل وکړ ، نجلی په دروازې پورې ښېتې وه ، کله کله به موټر جمپ وخوړ ، ورون به يې د سړي له ورانه سره ولکېد .

موټر پاخه سړک ته وخوت ، په هواره کې د دواړو تر مينځ څلور کوټې فاصله وه .

له نيم ساعت مزل وروسته د غزني ښار ته ورسېدل . نېغ زرگري ته لاړل او د سرو زرو يو ښکړی يې خرڅ کړ .

د کندهار تر ادې يې پلي مزل وکړ ، په اده کې لوی _ واره موټر ولاړ وو ، خلک يوې بلې خواته گرځېدل ، يوه موټروان چيغې وهلې .

__ کندار ، کندار ...

شېرمحمد ورمخته شو . له موټروانه يې د هرات د موټرو پوښتنه وکړه ، د موټروان نظر دا و چې هرات ته مستقيماً موټر نه ځي ، دوی دې اول کندهار ته لاړ شي او هلته دې د هرات موټر ته ور وخېږي .

موټروان نارې کړې!

__ کندار ، کندار

يو چا وتوخل ، شېرمحمد ور وکتل ، د تخت پر سر ناست بودا سترگه ورته ټينگه کړه . دی ورغی ، بودا وويل:

__ پيسې دې ډېرې دي ؟

شېرمحمد په حيراني ورته کتل .

سړي پيالو له چايو ور ډکه کړه ، د لاس گړۍ ته يې وکتل ، ورو يې وويل:

__اوو بجو ته له کابلې بسونه رارسېږي ، سیده هرات ته ځي ، هم يې کرايه کمه ده او هم يې سبتونه هوسا دي.

بودا په پلاستيکي خیرن غاب کې د اېنې ډوډۍ څنډه ور پرې کړه ، ورو يې وويل:

__زه هم هرات ته ځم. سره ملګري به يو.

شېرمحمد نجلی ته اشاره وکړه ، دواړه د تخت پر سر ، کونج ته کېناستل.

شېرمحمد وويل:

__وړې يې؟

کوم خواب يې وانه وړېد.

سړي سر هسک کړ ، تورپيکۍ د لرګين تخت تر څنګ تورو بويناګه اوبو ته کتل.

شېرمحمد وويل:

__وخت ډېر دی ، چای به راوغواړو.

نجلی تګان وخوړ:

__څه؟

__له بيګا راهيسې مو څه نه دې خوړلې ، چای به راوغواړو.

نجلی د (هو) په نېټه سر وخوځاوه.

شېرمحمد يوه واړه هلک ته اشاره وکړه ، هلک ورغی ، په لور غږ يې وويل:

__کباب ، قابلي ، کرايي ، څه شی درته راوړم؟

سړي چای او وچه ډوډۍ وغوښتل.

هلک له هماغه ځايه ناره کړه!

__دوه چايه!

شېرمحمد د تخت په څنډه کې د لرګي ولاړې تمبې ته ور وښوېد. ملا يې پرې ولکوله ، تر څنګ يې تورپيکۍ

ته وکتل ، يوه خوا غاړه يې ښکارېدله ، غوړ يې سور و ، د غوړ د پاسنۍ برخې د پېچلو وينستو څوکې يې

سوځېدلې وې.

شېرمحمد مخ واراوه ، مخامخ د تخت پر ژۍ يو ځوان ناست و ، تر غاړې يې برګ دسماں تاو و ، نجلی ته يې

وچې سترګې نيولې وې.

شېرمحمد ، تورپيکۍ ته وکتل ، ورو يې وويل:

__تکړۍ دې سم که!

نجلی په بېړه غاړه پټه کړه ، شېرمحمد ته يې شنې سترګې ور واولې ، غلې کېناسته.

هلک پر غولې دوه واړه کيلاسونه کېښودل ، بيا يې په منډه غبرګې چاينکې او په پلاستيکي غاب کې وچه

ډوډۍ راوړه.

شېرمحمد دواړه کيلاسونه له چايو ډک کړل ، ويې ويل:

__د خدای فضل درباندي وشو. مړه وې.

نجلی کيلاس له ځمکې ور پورته کړ ، شونډې يې وخوځېدې:

__تاته مې بډي پرېښوده.

شېرمحمد وځنډل:

__بدۍ ته پلمه نه پيداکيږي ، ما خو نه يې راتښتولې ، زه خو دې يواځې تر هراته رسوم.

د تورپيکي سر وڅرېد.

د يوه هلک ږغ يې واورېد:

__ژاولې اخلي؟

شېرمحمد مخ ور واړاوه ، ډنکر هلک په لاس کې ژاولې نيولې وې.

شېرمحمد وويل:

__ژاولې درته واخلم.

تورپيکي سر پورته کړ ، نړۍ موسکا يې په ډکو شونډو تېره شوه ، بېرته يې سر وڅرېد:

شېرمحمد وخنډل:

__احسان نه درباندي اچوم ، خپلې پيسې دې دي.

تورپيکي څه ونه ويل ، شېرمحمد ، هلک ته د لسو روپو نوټ ونيو ، يو پاکټ ژاولې يې نجلۍ ته نږدې پر غولي کېښودې.

نجلۍ لاس ور وغځاوه ، پاکټ يې په موت کې ټينګ ونيو.

شېرمحمد وويل:

__د خور کور دې د هرات په کوم ځای کې دی؟

تورپيکي ورته وکتل:

__نه پوهېرم.

سړي په حيرانۍ وويل:

__نوله کومه به يې پيدا کو؟

نجلۍ وويل:

__تېرکال مې خور راغلې وه ، ويل يې چې کور ته نږدې يې څو هسک منارونه دي.

د بودا غر يې واورېد:

__ها منارونه ټولو ته مالوم دي ، له ليرې ښکاري.

شېرمحمد ور وکتل ، بودا په وره کتابچه کې څه ليکل.

تورپيکي په ټيټ غر وويل:

__ته هرات ته تللی يې؟

__نه.

دواړه غلي شول.

بودا په بېره بوټونه په پښو کړل ، په زوټه (زوره) يې وويل:

__بس راغی.

شېرمحمد د هوتلي شاگرد ته پيسې ورکړې ، دواړه له تخته کښته شول. بس پر پاڅه سپرک ولاړ و. درې سره

ور وختل ، موټر ډک و ، يواځې شاتنۍ اوږده څوکۍ تشه ښکارېدله. دوی شاتني سيټ ته ځانونه ور

ورسول ، تورپيکي ښيښې ته ور وښوده ، بيا شېرمحمد کېناست ، ورپسې بودا ځای ونيو.

بس يوه شېبه ولاړ و ، وروسته يې حرکت وکړ.

شېرمحمد مخامخ وکتل ، بس د اوږده تنګ دهليز غونډې و ، دواړو غاړو ته د ناستو مساپرو سرونه ځنګېدل ،

له پټکو او سر تورو سرونو سره ، ځای ځای شنې چادري او رنگه ټکري هم ښکارېدل.

تورپيکي تر ښېني د باندې کتل ، بس لمر لوېدو خواته گړندی روان و ، خر کورونه ، شنه باغونه ، سپرې پخې او ځای ځای سوځېدلي ټانکرونه په تېزۍ سره تېرېدل... وروسته سپره دښته راغله ، کله کله به د اوبسانو کتار تېر شو ، کوچیانې به چاپکې ورسره روانې وې ، د گڼو کمپسونو گردې لمنې به یې خوځېدلې .

یو ساعت وروسته ، موټر په یوه خر بازار کې ودرېد ، کلینر په لوړ غږ وویل چې د بس د ماشین د خولۍ تر پاکېدو پورې مساپر کولای شي چې هوا بدله کړي .

څو تنه له څوکیو پورته شول ، شېرمحمد تورپيکي ته سترگې وړ واولې ، ورو یې وویل :
_ څو ؟

دواړه له موټره کښته شول . یو کوچینی بازار و ، دواړو غاړو ته یې خر دوکانونه ښکارېدل ، کله کله به د موټرسایکل غرهاری شو .

شېرمحمد یوه دوکان ته ور وگرځېد ، څو مالتي یې په پلاستيکي خطله کې واچولې ، راغی ، دواړه د یوه پلچک پر راوتلي هوار سیمېت کښاستل . سړي یوه مالته سپینه کړه . تورپيکي ته یې وکتل ، د سپینې ښکې غوندې ښکې او نازکه ورته ښکاره شوه . هغې مخامخ اوږد غځېدلي غره ته کتل .

شېرمحمد وویل :

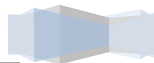
_ دا د قره باغ د ولسوالۍ علاقه ده . غر ناور نومېږي . څوکي یې کال دوولس میاشتې سپینې وي .

له دې سره یې نجلۍ ته د مالټو کڅوړه ونيوله . تورپيکي یوه مالته ور واخيسته .

شېرمحمد وویل :

_ په قره باغ کې کارېزونه ډېر دي . زه د مزدورۍ له پاره ورته راغلی يم . له ډېرو کارېزونو مې خټې را اېستلې دي .

تورپيکي ته یې وکتل ، هغې مالته خوړه . موټروان هارنونه وهل ...

(۱۲)

هوټلي وويل:

__يوآخي يوه تشه كوټه لرو ، يوولس سوه اوغانۍ كرايه درباندي راځي.

شېرمحمد ، نجلۍ ته وكتل ، هغه غلي ولاړه وه ، مخامخ پر مېز ايښي لوی تلویزیون ته يې وچې سترگې نيولي وې. د تلویزیون پر پرده څو نجونې څرخېدلې...

هوټلي وويل:

__څه وايي؟

شېرمحمد وارخطا شو:

__څه؟

__كوټه نيسي؟

__هو صېب!

هوټلي د مېز له سره قلم وړ واخيست. ورو يې وويل:

__نوم دي؟

شېرمحمد

__ولد؟

__څه

__د پلار نوم؟

__گل محمد

__دا نجلۍ څه نومېږي؟

د شېرمحمد تندي کونځې پيدا کړې:

__څه يې کوي؟

هوټلي وخنډل:

__موږ بايد د هر مسافر نوم او ادرس وليکو ، پوليس يې رانه غواړي ، وايي چې د امنيت له پاره ښه دي.

شېرمحمد وويل:

__تورپيکۍ.

د پلار نوم؟

__نه پوهيږم.

هوټلي په حيراني ورته وکتل.

شېرمحمد وويل:

__د ښځو له پاره الايده (بيل) ځای نه لري؟

د هوټلي حيراني ډېره شوه ، ويې پوښتل:

__دا نجلۍ دې څه ده؟

شېرمحمد وارخطا شو:

__هېڅ ، نه ، نه ، ښځه.

تورپيکۍ په بېرته مخ وړ واړاوه ، د گروپ په ژېړه رڼا کې يې بغور (انځني) سره ول ، سر يې وڅرېد.

هوټلي د مېز پر سر د ايښي تليفون گوشۍ ورپورته کړه. ورو يې وويل:

__لاندې راشه!

شېرمحمد او نجلی په حیرانی ورته کتل...

لنډ وخت ووت ، په توره درېشۍ کې له ونې ټیټ سړی پر زینو راکښته شو ، هوتلي د هغه غوږ ته خوله ور نږدې کړه ، نوي راغلي سړي شېرمحمد ته وکتل ، ورو یې وویل:
__تذکره لرې؟

شېرمحمد په حیرانی ورته کتل...

سړي بله پوښتنه وکړه:

__دا نجلی دې څه کیږي؟

د شېرمحمد سترګې ردې راوختې ، تورپیکۍ یې تر مټ ونيوله ، دواړه د لویې ښېښه یې دروازې خواته روان شول.

سړي پسې غږ کړ!

__هی! جبرې څې؟

شېرمحمد مخ ور وانه راوه ، ده هماغسې د تورپیکۍ مټ ټینګ نیولی و ، دواړه د کتار څوکیو تر مخې تېر شول.

هماغه سړي چیغه کړه!

__ودرېره! نجلی دې راتښتولي ده!

شېرمحمد پښو ته زور وکړ ، تورپیکۍ تېزه پسې روانه وه ، د خیرن ټکري پیڅکه یې د یوه مېز پر سر تېره شوه ، نمکدانۍ ورغړېده ، لاندې پر سپینو کاشیو ولګېده ، مالګه باد باد شوه.

دواړه تر ښېښه یې دروازې ووتل ، مخامخ یې پر عمومي سړک منډه ور واخیسته ، د یوه موټر له ټایرونو کرښنده اواز پورته شو ، ودرېد ، د څنګ ښېښه ټیټه شوه ، یوه ځوان سر راویست ، په خشکه یې وویل:
__هی ، لوده ، دهاتي.

شېرمحمد ور ونه کتل ، یواځې ارته سپرمې یې د سوځیدلي رېر له بویه ډکې شوې. دواړه تر سړک پورې وتل. په پیاده رو کې یې منډه کړه ، شېرمحمد په بیره شاته وکتل ، د بندو دوکانونو پر سرونو د گروپونو ژېړې او سپینې رڼا وي ښکارېدلې ، لیرې د هوټل تر مخ په سپینه رڼا کې د تورې درېشۍ والا ولاړ و ، یو لاس یې غوږ ته نیولی و ، بل لاس یې خوځېده ، داسې لکه له چا سره چې په مایل خبرې کوي.

شېرمحمد یوې کوڅې ته ور تاو شو ، نجلی وارخطا وه ، په سړي پسې یې ګرندې ګامونه اخیستل....

دواړو د کوڅې تر پایه په یوه ساه ځانونه ورسول ، پوخ سړک په مخه ورغی ، سړي د نجلی مټ پرېښود ، لنډ راتاو شول ، د موټر تېزه رڼا یې پر سترګو ولګېده ، ګامونه یې ورو کړل ، یو کوچینی موټر ، په چټکۍ تر څنګ تېر شو.

شېرمحمد سره ساه واخیسته ، دواړه د سړک پر غاړه غلي روان شول. چوپه چوپتیا وه ، دوی یواځې د خپلو بوتونو او خپلکو د تلیو ټکا اوږدېدل ، کله کله به له لیرې د یوه موټر ژېړه رڼا د تړلو دوکانونو پر سپینو اهن چادرو ولګېده. نور داسې څه نه وو چې حرکت ولري.

ځای ځای به درې ، څلور منزله تامیرونه په مخه ورغلل ، په ځینو کې به د گروپونو ژېړې او سپینې رڼاوي ښکارېدلې.

دوی ښه شېبه مزل وکړ ، وروسته تورپیکۍ ودرېده ، په نیولې غږ یې وویل:

__جبرې څو؟

د شېرمحمد سر وڅرېد.

نجلۍ تر پاڅه لښتي توپ کړ، د دوکان پر سیمېتي زینه کېناسته.

شېرمحمد یوه شېبه غلی و، بیا ور مخته شو، نجلۍ ته مخامخ ودرېد، د هغې ټکری په غاړه کې پروت و، تورو وښتو یې د گروپ ژېړې رڼا ته سره لمبه کوله.

شېرمحمد د نجلۍ تر څنګ کېناست، ورو یې وویل:

ـزه نه وم ملامت، هوټلي شګي شو، له مجبورۍ مې د(ښځې) نوم واخیست.

تورپیکۍ په غریو کې وویل:

ـکاشکې له هغه سپین ږيري سره تللي وای، څومره ټینګ شو، ویل یې چې خپل کور یې دی. اوس به په دې نیمه شپه کې څه کوو؟

شېرمحمد غلی و.

له مخامخ کوڅې څو کوڅه ډب سپي راووتل، مخکینۍ سپي ودرېد، نورو سپیو هم پښه ونېوله، یوه شېبه یې په پیاده رو کې ناستو بنیادمانو ته وکتل، بیا د یوه موټر تېزه رڼا پرې ولګېده. سپیو حرکت وکړ، د سړک په مینځ کې مخ کېښته لیکه روان شول، سرونه یې څرېدلې وو.

یو موټر ښویه تېر شو، خو یوډم یې برېک ونیو، بېرته په شا راغی، د موټر په رڼو ښېښو کې څو ځوانان ښکارېدل، دوی یوه شېبه پر سیمېتي زینه دوو ناستو کسانوته وکتل، یوډم یې وځنډل، د موټر تایرونه ځای پر ځای تاو شول، له سلنسر څخه غوټه تور لوګۍ راووت.

بېرته چوپه چوپټیا شوه. یواځې د تورپیکۍ د ژامو کړپا اورېدل کېدله... شېرمحمد له خپل ځانه تاو شوی څادر خلاص کړ، د نجلۍ پر اوږو یې واچاوه. تورپیکۍ پورته وکتل، د گروپ په ژېړه رڼا کې یې شېنې غټې سترګې وځلېدې. بېرته یې سر تیت شو.

شېرمحمد وویل:

ـشپه دلته نه شو تېرولی، ساره دي. باید یو ځای پیدا کو.

نجلۍ ولاړه شوه، دواړو په پیاده رو کې حرکت وکړ، مخکې لاړل، لیرې، د دوکانونو په مینځ کې ژېړه لویه ښېښه ښکارېدله، دوی هماغه لور ته ور وګرځېدل. غټ گروپ راخوږند و، ژېړه رڼا، لاندې پر تور سړک پرته وه.

شېرمحمد ور مخته شو، پر خوله شوې ښېښه یې لاس تېر کړ، خوله د مینځ له خوا وه، نه پاکېده، تندۍ یې پر ښېښه ولکاوه، د اوبو څاڅکۍ ورغږېد. په رڼه لېکه کې پر هواره قالینچه څو سوځېدلې وچې دودۍ ښکارېدلې، ور هاخوا د لرګي کوچینۍ صندوق خلاصه خوله پروت و.

یو تیت خوبولی ږغ یې واوږېد:

ـنان نیست.

شېرمحمد ښېښې ته نوک ونیو، ورو یې وټکوله.

دا ځل له دننه پر ښېښه یو لاس تېر شو، په پاک شوي ځای کې ډنگره پکه ککړۍ، وړې چوڅنې سترګې او سپینه اوږده ږیره ښکاره شول.

بودا خپلې سترګې وموښلې، په غوسه یې وویل:

ـګپه نیمفامي، نان نیست!

یوډم غلی شو، په څر څادر کې پیچلې نجلۍ ته یې وکتل.

بودا لویه ښېښه کش کړه، د شېرمحمد او تورپیکۍ پر مخونو توده هوا ولګېده.

بودا وویل:

__مسافر استین؟

شېرمحمد د (هو) په نښه سر وخوځاوه.

بودا ولاړ شو ، د څنګ دروازه یې خلاصه کړه ، ورو یې وویل:

__بیاین ، هوا سرد است.

دواړه نانوايي ته ور ننوتل.

بودا په بیرۀ زړه پرستنه تر کونجه ونیوله ، توشکه یې ور واخیسته ، د تناره تر څنګ یې وپړه کړه ، ورو یې

وویل:

__بشینین.

دوی کېناستل.

بودا د بالښت تر څنګ ایښې خولۍ ور پورته کړه ، پر سر یې کېښوده ، و یې ویل:

__از کجا آمدین؟

کوم ځواب یې وانه وړېد.

ویې خندل:

__پشتون استي؟

شېرمحمد لنډ ځواب ورکړ.

__هو.

بودا هماغسې په خدا کې وویل:

__فارسي میفامي؟

ځواب یې وانه وړېد.

__د کوم وطنه راغلي یې؟

__له غزني.

د بودا خدا زور ونیو ، په خوند یې وویل:

__شه ، شه ، شه ، د زیارتونو وطن راغلی یې.

یو دم یې خپل ښی لاس د سلامۍ په بڼه خپل تندي ته ورنږدې کړ.

__سلام ، سلام ، زیارتونو ته سلام.

لاس یې کښته کړ ، په ماته ، ګوډه پښتو یې وویل:

__مسافر خانه ته چرا نه یې تلی؟

شېرمحمد وویل:

__پیدا مو نه کړه ، نابله یو.

تورپیکۍ ور وکتل ، د شېرمحمد سر وخړېد.

بودا وخندل:

__ډوډۍ مو خوړلې دئ؟

__نه!

__نن له غزني راغلی یې؟

شېرمحمد وویل:

__هو ، سهار لمانځه مال له كوره راووتو ، ټوله ورځ مو مزل وگر ، هرات ته د شپې په دولسو راوړسېدو .
بودا مخامخ پر دېوال را څرېدلې خېرن ساعت ته وكتل ، پاو باندې يوه بجه وه . ورو ولاړ شو ، څنگ ته اېښی
تر موز يې راواخيست ، خېرنو پيالو ته يې لاس ور وغځاوه ، دواړه پيالې يې له چايو ډكې كړې ، دوې ، درې
وچې سړې دودۍ يې پر اخبار كېښودې . ورو يې وويل :
__بخور !

شېرمحمد وچې دودۍ ته لاس ور ټيټ كړ .

تورپيكي ورو وويل :

__ورته ووايه ، آغا نه پېژني ؟

شېرمحمد ور وكتل ، د نجلۍ په سپينو بغورو كې سرخې ښكارېده .

شېرمحمد وخندل :

__اصلي نوم يې څه دی ؟

__مامد حنيف ، انجنير دی !

بودا وخندل :

__په څوك پسې گرځي ؟

شېرمحمد وويل :

__خور يې ورته ناسته ده ، نا بلده يو ، درك يې نه شو مالومولی .

د بودا خدا زور ونيو .

__هرات لوی شار است ، اكه ادرس نه وي درسره ، نه شي پيدا كولاى .

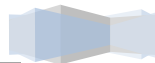
تورپيكي يې په خبرو كې ور ولوېده :

__د كور تر څنگ يې هسك منارونه دي .

بودا هماغسې په خدا كې وويل :

__هلته خو زياد كورونه وجود شته . خير ، منارونه پيدا كول اسان است ، هر ټكسې وان ته ووايي ، رسوي .

دواړه غلي شول . د دېوالي ساعت ټكا اورېدل كېدله ، كله كله به د چايو د سورولو (څښلو) غږ هم پورته
شو .

(۱۳)

شېرمحمد چټکه وخوړه ، د لاود سپيکر تېز غږ يې په غوږو ننوت ، اذان و. شاوخوا يې وکتل ، تورپيکي تناره ته نږدې پرته وه ، څر څادر پرې هوار و. بودا هم له ډک تشت لندو ورو څخه کوچيني دغالي (پېرې) بېلولي.

شېرمحمد کېناست ، لونگي يې تر سر تاو کړه.

د بودا خوبولي غږ يې واورېد:

__خوب وکړ؟

شېرمحمد سترگې وموښکلې:

__هو

بودا وويل:

__اوس شاگردان به راځي ، شپه تېر شو ، نور به لاړه شي.

شېرمحمد ساعت ته وکتل ، پاو کمې پنځه بجې وې. پر ښيښه يې لاس تېر کړ ، د باندې لا تياره وه. ورو يې وويل:

__تورپيکي!

نجلي وېده وه.

سړي خپل غږ په زوټه کړ!

__تورپيکي!

څادر وښورېد.

شېرمحمد وويل:

__سهار دی ، خو به ، نانوايي ته خلک راځي.

نجلي کېناسته ، ټکړی يې پر سر سم کړ.

بودا وويل:

__ټکسي موټروان منارونه مالوم دي.

شېرمحمد بودا ته لاس ورکړ او له نجلي سره يو ځای له نانوايي ووت. د باندې تياره وه ، پورته ستوري خلېدل ، سور باد چلېده.

دواړه د سړک پر غاړه ورو روان ول ، چوپه چوتيا وه ، کله کله به د جارو کرښنده اواز پورته شو. دوی تر سړک واوښتل ، څلور لارې په مخه ورغله ، يوه تن يوه اوږده جارو سړک ته نيولی وه ، خاورې يې جارو کولې.

دواړه ورمخته شول ، سړی له سنه پوخ ښکارېده ، د جامو له پاسه يې نارنجي رنگ ارت جېمر اغوستی و ، هماغسې يې سړک جارو کاوه.

شېرمحمد ورو وويل:

__منارونو ته کومه لاره تللې ده.

سړي هماغسې جارو وهله ، پرته له دې چې سر پورته کړي ، په لاس يې لوېديځ لورته اشاره وکړه.

دوی تر سړک واوښتل. دوه سړکونه ول ، په مينځ کې يې تر يوه ځايه يې پاني بوتې او لغړ نياکي ښکارېدل. ور هاخوا د گروپونو رڼا دومره زوروره نه وه چې څه دي ښکاره شي.

دوی ښه شېبه مزل وکړ ، ختيځ لور ته اسمان روڼ ښکارېده ، ځای ځای به د دوکانونو د اهن چادرونو د پورته کېدو کرښنده اوازونه پورته شول.

يو ځای له يوې کوڅې څو تنه راووتل ، ځينې په پټو گانو کې پټ ول ، نورو يې د خپلو جهمپرونو او کورنيو په جيبونو کې لاسونه ننه ايستي وو. ټول ځورند سرونه تېر شول. شېرمحمد پښه ونيوله ، تورپيکې ته يې وکتل ، ورو يې وويل: __جومات دی ، زه به خدای ياد کم.

نجلی د دوکان مخې ته ودرېده. شېرمحمد څو گامه واخيستل ، کړپ شو ، شاته يې وکتل ، تورپيکې ته نږدې ، يوه ځوان د دوکان دروازه خلاصوله ، نجلی ته يې وچې سترگې نيولې وې. بېرته ورغی. تورپيکې ته يې اشاره وکړه ، دواړه د سړک پر ژۍ روان شول. د يوه موټر غږ يې واورېد ، شېرمحمد ور وکتل ، ژېړ او سپين رنگ يې درلود. لاس يې ورته وخوځاوه. موټر بريک ونيو ، پاو ورسته د هسکو منارونو تر څنگ کېننه شول. منارونه تر غاړې پورته ژېړبخون ښکارېدل. خو لاندې کورونه لا په سيوري کې پراته ول ، پر پراخ پاڅه سړک يو يو موټر تېرېده.

ځينې خلک په کارونو پسې روان ول ، تر خولو يې سپين تاوونه پورته کېدل. شېرمحمد يوه دوکان ته ور وگرځېد ، له دوکانداره يې د انجنير محمد حنيف د کور پوښتنه وکړه ، هغه نه پېژاند. بيا يې پر بايسکل سپور ځوان ودراره ، ځوان هم د (نه) ځواب ورکړ. وروسته له تورپيکې سره يو ځای تر پاڅه سړک واوښت ، بلې کوڅې ته داخل شول ، يوه ماشوم له نل څخه اوبه وړې. ورغی ، په ژبه نه شو ورسره پوه. دوې ، درې ، څلور کوڅې وکتې ، څوک چې به په مخه ورتلل ، دراوه به يې ، خو يوه ته هم د انجنير حنيف کور نه و مالوم.

د سهار نهه بجې شوې ، دواړه وړي ول ، تودې دودۍ يې راواخيستې ، په کوڅه کې د يوه بند دوکان مخې ته د لږکي پر تخت کېناستل.

غلي ول ، د دواړو ژامې خوځېدلې ، وچه دودۍ يې خوره.

شېرمحمد نجلی ته وکتل ، پزه او بغور يې سره ول ، ورو يې وويل:

__بخني دې کيرې؟

تورپيکې د (نه) په اشاره سر وخوځاوه. بېرته يې له دودۍ څخه وړه گوله ور بېله کړه. نږدې ناره شوه!

__نان خشک ، اهن های کهنه... دارين ، ميخريم!

دواړو ور وکتل ، يو بودا په لاسي کراچۍ پسې روان و. کراچۍ له زرو اوسپنو او شلېدلو پلاستيکي چوټو (خپلکو) ډکه وه.

شېرمحمد ولاړ شو ، له بودا يې د انجنير حنيف د کور پوښتنه وکړه. بودا درېيمې دروازې ته گوته ونيوله.

تورپيکې په چټکۍ ور مخته شوه. په بېره يې وويل:

__د غزني دی ، دلته په کومه موسسه کې کار کوي.

بودا وخنډل:

__ها ! پشتون است.

تورپيکې په لاس کې نېولې دودۍ پر اوسپنو کېښوده. منده يې واخيسته.

شېرمحمد پسې وکتل. د نجلی ټکرې په غاړه کې پروت و ، تور پېچلې وېښته يې پورته پورته غورځېدل..

کړپ شو ، په لږکني دروازه ننوته.

بودا ناره کړه.

__نان خشک ، اهن های کهنه... دارين ، ميخريم!

کراچی حرکت وکړ ، شېرمحمد لاس ور وغځاوه ، توده دودۍ يې ورپورته کړه ، خپله برخه يې پر اوسپنو کېښوده.

يوه شېبه ودرېد ، لينکي يې لړزېدل ، زړه يې سستي ورکوله ، د ورکې احساس ور لوېدلی و.

تخت ته ورغی ، خادر يې ورپورته کړ ، سترگې يې له اوبښکو ډکې وې ، دروازې ته يې وکتل ، خنځير لا تال خور.

يو دم تېرې چيغې شوې ، دروازه په تېزۍ خلاصه شوه ، تورپيکۍ په منډه کوڅې ته راووته.

په دروازه کې دوه تنه ودرېدل ، چاغه په عمر پخه ښځه او د هغې په عمر ډنکر نارينه.

شېرمحمد منډه ور واخيسته ، ښځه په غوسه وه ، له خولې يې لارې بادېدلې ، په خشکه يې وويل:

__د غله لورې ، په رڼا ورځ د خلکو کورونو ته ورځي.

تورپيکۍ ، تېټ سر ، غلې ولاړه وه ، له خبرن تور تېکري نه راوتلي سپين لاسونه يې لړزېدل.

شېرمحمدپه وارخطايي وويل:

__پام ، پام يې نه و ، دې وېل چې د خور کور يې دی.

ډنکر سړی په خبره کې ور ولوېد:

__چوپ! د انسان به هم دومره پلنه پزه وه! دروازه مو نه شواى ټکولای؟

دواړه کور ته ننول ، دروازه په شدت له چوکات سره ولگېده.

تورپيکۍ وارخطا وه ، ټکری او لمن يې لړزېدل.

شېرمحمد وويل:

__راځه!

نجلی خورند سر پسې روانه شوه. دوی د کوڅې تر پايه پټه خوله ول.

شېرمحمد وويل:

__خوا مه بدوه.

ځواب يې وانه وړېد.

شاته يې وکتل ، تورپيکۍ خورند سر ولاړه وه.

شېرمحمد ورغی ، نجلی ژړل....

سړي وويل:

__زړه دي مه خوره ، قول دی ، د خور کور به دې پيدا کوم.

تورپيکۍ شنې سترگې ور واړولې ، بغور يې لاندې ول.

شېرمحمد وخنډل:

__زړه ته مې نه لوېده چې ته به دومره کمزورې يې.

د نجلی سر وڅرېد.

شېرمحمد وويل:

__هه! واخله.

تورپيکۍ ور وکتل. سړي توده دودۍ ورته نيولې وه.

نجلی په غريو کې وويل:

— زړه ته مې نه کيږي.

د شېرمحمد لاس هماغسې غځېدلی پاتې شو. نجلی دودۍ ور واخيسته.

ورو يې وويل:

— زما له لاسه سپک شوې.

شېرمحمد وخندل:

— دا خبرې راځي.

حرکت يې وکړ ، خو گامه يې واخيستل ، غوړ يې ونيو ، د سړک پر وړو تېرو د چوټو د لکېدو اوازونه ورپسې ول.

دوی تر يوولسو بجو په کوڅو کې وگرځېدل ، خو درک مالوم نه شو ، اخر يو چا مشوره ورکړه چې نوې ښار ته لاړ شي ، هلته موسسې ډېرې دي. کېدای شي کوم چاته مالوم وي.

دواړه په ټکسي کې کېناستل ، شل دقيقې وروسته په نوي ښار کې ول.

ښکلې سيمه وه ، پراخې او پاکې کوڅې يې درلودې ، پاخه ، عصري کورونه ډېر ول. د ځينو کورونو مخې ته د لرگي غرغې ښکارېدلې ، ځای ځای مسلح کسان ولاړ وو.

شېرمحمد يوې غرغې ته ور وگرځېد ، د انجنير حنيف پوښتنه يې وکړه ، منفي ځواب يې واورېد.

بلې کوڅې ته لاړل ، له يوه ښکلې درې پوريزې ودانۍ د تورو ښېښو موټر راووت ، شېرمحمد لاس ورته وخواوه ، مخکينۍ ښېښه کښته شوه ، دوه ځوانان ناست ول ، شېرمحمد د انجنير حنيف نوم واخيست ، ويې ويل چې په کومه موسسه کې کار کوي ، خو مقابل لوري د موسسې د نوم پوښتنه کوله.

دوی د غمې تر يوې بجې سرگردانه ول ، څو کوڅې يې وکتې ، نتيجه يې مالومه نه شوه.

دواړه ستړي ستومانه يوه پوځ دېوال ته کېناستل ، يو وسلوال راغی ، له هغه ځايه يې ولاړ کړل.

په بله کوڅه کې ډله نجوني په مخه ورغلې ، ټولې يو رنګ ښکارېدلې ، تورې جامې يې په تن وې ، پر ويښتو يې سپين لنډ ټکري پراته ول. له هرې يوې سره بکس ښکارېده.

تورپيکۍ په بېره له يوې نجلی وپوښتل:

— مامد حنيف پيژني ؟ انجنير دی.

نجلی په حيرانۍ ورته وکتل ، غلې ترې تېره شوه.

نورې نجوني په مخه ورغلې ، هماغسې جامې يې اغوستې وې ، خبرې يې کولې ، خندل يې...

دوی د کوڅې سر ته ورسېدل ، نجوني ډېرې شوې ، ټولې د يوه دوه منزله لوی تامير له عمومي دروازې راوتلې.

مختلفې ونې يې درلودې ، وړې ، منځنۍ او لوړې ، خو ټولو يو رنګه جامې اغوستې وې.

تورپيکۍ سپين دېوال ته ولي ولکول ، شېرمحمد هغې ته نږدې کېناست. ورو يې وويل:

— مکتبۍ دي.

تورپيکۍ سور اسوبلی ويست:

— زما د خور لور هم مکتب ته ځي.

غلي شوه ، دې به هرې تېرېدونکې نجلی ته په څير څير کتل....

مخامخ دوه له عمره پاخه نارينه را روان ول.

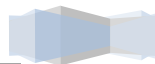
شېرمحمد وويل:

— زه به د انجنير حنيف پوښته وکم.

ولاړ شو.

تورپيکي غلې وه ، شېبه وروسته ، درې نجوني ورته ودرېدې .
تورپيکي مخ ور واړاوه ، يوې نجلۍ چې تر دوو نورو په ونه لوړه ښکارېده ، وويل :
__خوک غواړي ؟
تورپيکي په بېره خواب ورکړ ؛
__انجنير خفيف پيژني ؟ دلته په يوه موسسه کې کار کوي ، اصل د غزني دی .
نجونو يوبل ته وکتل ...
تورپيکي وويل :
__خور مې ورته ناسته ده .
له ونې لوړې نجلۍ د (نه) خواب ورکړ .
دوهې نجلۍ چې مخ يې د نوې خوانۍ په دانو ډک وو ، وويل :
__وينسته دي توني کړېدې ؟
تورپيکي په حيراني ورته کتل
له ونې لوړې نجلۍ وخنډل :
__کليوال خلک توني نه پيژني ، وينسته يې خدايي همداسې ښکلي او زېره دي .
درېمه نجلۍ په خبره کې ور ولوېده :
__دا طبيعي ښايست لري ، ته ورته وگوره ، تکی شني سترگې يې دي ، نری پزه او وره خوله . ما په تلویزيون کې کټ مټ ددې په څېر نجلۍ ليدلې ده ، په انگلستان کې د ښکلا ملکه شوه .
تورپيکي په حيراني ورته کتل ...
له ونې لوړې نجلۍ وخنډل :
__بس ! يواځې تود حمام او پاکې جامې غواړي ، خدايکه يې په ټول هرات کې جوړه پيدا کې .
نارینه دروند غږ يې واورېد :
__نه يې پيژانده .
نجونو ور وکتل ، د شېرمحمد سر وڅرېد .
خدا په ستونو کې راټوله شوه ، ورې نجلۍ پخ وهل ، په زوټه يې وخنډل ، نورو دوو ، خپلو خولو ته ټکري ونيول .
تورپيکي په بېره ولاړه شوه ، شنې ، غنې سترگې يې ردې راوختې ، په غوسه يې وويل :
__ولي خاندی ؟ خپلو مخونو ته مو نه دي کتلې ، تر تاسې خو اوس هم ښايسته دی .
ټيټه شوه ، وره ډېره په گوټو ورغله ، نجونو منډه کړه .
شاوخوا يې وکتل ، څو نجوني ولاړې وې ، په حيراني يې ورته کتل ...
شېرمحمد ته يې سترگې ور واړولې ، ځمکې ته يې کتل ، حرکت يې نه درلود .
د تورپيکي شونډې وڅوڅېدې :
__د سپي لورانو .
يودم يې سرى تر لاس ونيو ، په زوټه يې وويل :
__خه ! له دې ځايه څو .
حرکت يې وکړ ، شېرمحمد د ماشوم غوندې پسې روان و .
تورپيکي له ځان سره دوښمنه ...

یوډم ودرېده ، لاس ته یې وکتل ، ګوتې یې سستې شوې . سر یې وڅرېد .
شېرمحمد مخ ور واړاوه ، د نجلۍ اوږدو بڼو پر سپینو غومبرو تېره سیوري جوړ کړي ول .
د سړي ورې سترګې له اوښکو ډکې شوې ، ورو یې وویل :
__خو زه له دې خبرو سره عادت یم .
تورپیکۍ نېغ ورته وکتل ، شنې ، زیرې سترګې یې له غوسې ډکې وې ، په خشکه یې وویل :
__خپلو ځانونو ته یې پام نه و ، سې شیشکې وې .
شېرمحمد وخنډل :
__راځه ، نورې کوڅې لاپاتې دي .
روان شو ، مخکې لاړ ، تر څنګ یې وکتل ، تورپیکۍ په ټیټ سر ګامونه پسې اخیستل ، له څر تکرې راوتلیو
پېچلو وینښتو یې لمر ته سره بخونه رڼا کوله .

(۱۴)

یوه تنکی ځوان د کوتې دروازه خلاصه کړه ، په کیلي بند کې تومېلې لویه کیلې یې د خیرن میز پر سر کېښوده ، پخپله له کوتې ووت .

تورپیکې د وره له لیڅکي پښه واړوله ، کوته وره وه ، پر سره خیرن فرش یو دوه نفره کټ ایښی و . پر توشکه کات شوې کمېله ښکارېدله .

شېرمحمد ورغی ، په کوته کې بله وره دروازه یې تېله کړه ، تشناب و ، په یوه زاړه کوچیني سطل کې اوبه ښکارېدلې ، د اوبو پر سر سره ډولچه گرځېدله...

ور یې پورې کړ ، تورپیکې ته یې وکتل ، پر کت خورند سر ناسته وه .

شېرمحمد وویل:

__بله چاره نه وه .

کوم غږ یې وانه وړېد .

شېرمحمد لویې اورسې ته ودرېد ، لاندې ګڼه ګوڼه وه ، خلک یوې بلې خوا ته روان ول ، پر پراخ پاڅه سرک د روانو موټرو اوږدې لیکې ښکارېدلې . پرته له دې چې تورپیکې ته وګورې ، ویې ویل:

__دا ځای لا ښه دی ، نه یې تذکره غوښته او نه یې هم د پلار ، نیکه پوښتنه کوله .

نجلی هماغسې غلې ناسته وه .

د سړي شونډې وڅوڅېدې:

__زه د باندې ځم ، ماښام دی ، ورځ مو په لوړې تېره کړه ، د خورو له پاره باید یو څه راوړم .

تورپیکې په بیړه ورته وکتل .

شېرمحمد وویل:

__دروازه به د باندې له خوا درېسې بنده کم .

کیلې یې ور واخیسته ، په وره کې یې نوک ونيو ، ورو یې وویل:

__په ما باور ولږه .

د باندې ووت ، یو ځل یې بیا مساپرخانې ته وکتل ، ده په شنه رنګه لوحه کې د کټ رسم په نښه کړ .

په پیاده رو کې مخکې لاړ ، اذان یې واورېد ، جومات و ، ور وګرځېد ، د ماښام فرض یې په ملاپسې ادا کړل .

یوه لحظه کېناست ، کونج ته ناست تنکي ځوانان زنګېدل ، تلاوت یې کاوه .

سرک ته ووت ، ګروپونه بل ول ، غوږ بوی یې په سپړمو ننوت ، چېلې کباب پخېده ، ورغی ، دوه خوراکه یې په اخبار کې ورته تاو کړل .

درې پاوه وروسته چې یې کله د کوتې د وره په کولپ کې کونجې (کیلي) تاوه کړه ، ګروپ بل و ، تورپیکې ورسې ته نږدې ناسته وه .

نجلی د وره له کړپ سره په بیړه ولاړه شوه ، دوه کامه مخکې راغله ، په غږیو کې یې وویل:

__څه شوې ؟

شېرمحمد په حیرانۍ ورته کتل ، د نجلی سترګې له اوښکو ډکې وې ، وارخطا ښکارېده .

شېرمحمد وویل:

__څه خبره ده ؟

د تورپیکې سر وڅړېد:

__اندېښنه مې شوه.

د شېرمحمد پښې مړې شوې ، پر تندي يې نړۍ خوله راغله ، لاړ او پر کټ کېناست .
باور يې نه راټه ، اخر داسې نجلۍ پيدا شوه چې دده په اړه اندېښنه وکړي ، دا اندېښنه څومره خوږه وه ،
ډېره خوږه ، له خونده ډکه .

ده په دې شنو سترگو کې څو ځله اوښکې ليدلې وې ، خو اوسنيو اوښکو توپير درلود ، ډېر توپير ، دا شنې
سترگې دده له پاره له اوښکو ډکې وې . د داسې چا له پاره چې ټولې دنيا ملنډې پرې وهلې ، هيڅ يوې نجلۍ
په مينه نه و ورته کتلي ، يوه هم نه وه پسې خپه شوې ، خو په لومړي ځل يوه نجلۍ په ده پسې اندېښمنه
وه .

د سړي په سترگو کې اوښکې راټولې شوې ، د کلي نجوني يې سترگو ته ودرېدې ، هغوی هم اوښکې تويي کړې
وې ، خو له خندا ، ډېرې خندا ، بېواکه خندا ، دومره خندا چې پای يې اوښکې وې . خو د تورپيکۍ اوښکو
توپير درلود ، دا اوښکې د اندېښنې علامه وه ، په ده پسې اندېښنه ، داسې اندېښنه چې د زړه له تله وه ، يوه
ښکلې ، له حيا ډکه اندېښنه .

دا له خونده ډکه اندېښنه ډېره ونه غځېده . د کوټې ور ټکېدلې و . شېرمحمد ولاړ شو ، هماغه تنکی ځوان و .
دی نېغ تشناب ته لاړ ، سوځېدلې گروپ يې بدل کړ ، بېرته له کوټې ووت .
شېرمحمد پر لاسونو سړې اوبه تويي کړې ، پر کټ کېناست ، مېز يې ور وښوياوه . ورو يې وويل :
__راځه .

تورپيکۍ ور وکتل ، سړي گوله جوړوله .

نجلۍ وويل :

__زړه ته مې نه کيږي .

شېرمحمد په ډکه خوله وويل :

__ام م م ، خوند يې بد نه دی . راځه ، ټوله ورځ مو په گرځېدو تېره شوه . د سهار له وچې ډوډۍ پرته مو څه
خورلي دي ؟

ځواب يې وانه وړېد .

نجلۍ ته يې وکتل ، په تندي يې ډومبک ډومبک خوله پرته وه .

ورو يې وويل :

__تبه دي ده ؟

د تورپيکۍ ډکې شونډې وڅوځېدې .

__هو ، مړه تبه .

شېرمحمد ولاړ شو .

نجلۍ په حيرانۍ ورته وکتل .

سړي وويل :

__گولۍ درته راوړم .

تورپيکۍ په خبره کې ور ولوېده :

__نه ، ښه يم .

شېرمحمد وويل :

که دې تبه ډېره شوه ، بيا ؟

خواب يې وانه وړېد.

نجلی له اورسۍ د باندې کتل ، د گروپونو ژېړه رڼا ، لاندې پر روانو ، سرتورو سرونو او خولپو لگېدله .
سړی کېناست ، بله گوله يې شونډو ته ورنږدې کړه ، بېرته يې کېښوده ، چټک ولاړ شو او له کوتې ووت .
لنډه شېبه وروسته بېرته راغی ، دوه پاکټه گولۍ او يو کوچینی بوتل اوبه يې پر ميز کېښودل . نجلی ته يې وکتل ، هماغسې اورسۍ ته نږدې ناسته وه .

شېرمحمد وويل:

__د ډاکټر خبره درته کوم . مخکې تر گولپو بايد يو څه وخوړې .

تورپيکۍ ولاړه شوه ، يوه توتو چلې کباب يې په لږه دودۍ کې ونغاړه ، بوتل او گولۍ يې ور واخيستې ، بېرته اورسۍ ته ور وگرځېده .

ښه شېبه ووته ، شېرمحمد ور وکتل ، تورپيکۍ د بوتل سر نه شواي خلاصولی . ورغی ، د بوتل له سره يې زيرې کوتې راتاوې کړې ، کړپ شو ، پلاستيکي سرپوښ لاندې ولوېد .
ولاړ شو ، څادر يې هوار کړ ، نهه رکاته وروسته چې يې کله دعا کوله ، د غاښونو ټکا يې واورېده . مخ يې واراوه ، نجلی لږې اخيستي وه .

ورو يې وويل:

__ته بايد پرېوزې ؟

__خو ما لهونځ نه دی کړی .

سړي څادر ور پرېښود .

کله چې تورپيکۍ د وروستيو دريو رکاتو سلام وگرځاوه . کټ ته يې سترگې ور واوښتې ، لويه ، کمپله ورباندې هواره وه ، يو بالښت کم و . شېرمحمد ته يې وکتل ، اورسۍ ته نږدې يې پلټۍ وهلې وې ، بالښت يې پر ځنګنو پروت و ، غټ ، زيره لاسونه يې پر بالښت ايښي ول .

تورپيکۍ وويل:

__ته پر کټ ويده شه .

شېرمحمد وخنډل:

__نه ، ځمکه ښه ده .

__نو کمپله در واخله .

شېرمحمد وويل:

__يوه کمپله ده ، ته تبه لرې . سره تبه .

نجلی وويل:

__خو يخني ده . لاندې لاړ شه او له هوتلي بله کمپله راواخله .

سړي وخنډل:

__نه غواړم چې بيا کوم چا ته شک ور ولوېږې ، زه عادت يم ، يو وخت مې د مالونو سوداګرې کوله ، ډېرې سړې شپې مې په سارا کې له کمپلې پرته ستورو ته تېرې کړېدې ، بس ، په دې يوه څادر کې کوزاره کولی شم .
کوت مې هم تود دی .

تورپيکۍ څه ونه ويل ، لاړه او په کمپله کې ننوته .

شېرمحمد د کوت ځنځير کش کړ ، څادر ته يې لاس ور وغځاوه ، اوږد پرېوت .

ښه شېبه ووته .

ورو يې وويل:

سهار به بيا منارونو ته ځو ، دا وار به د سپک بله غاړه پسې کورو.

خواب يې وانه وربد.

غوړ يې ونيو. د يوه ، نيم موټر له تېرېدو وروسته به ، د نجلۍ د ساه ايستلو يو رنگه منظم اوازونه اورېدل کېدل.

ولاړ شو ، گروپ يې مړ کړ ، بېرته په خپل ځای پرېووت. د مخامخ تامير د گروپونو رڼا د کوتې پر دېوالونو لکېدله.

(١٥)

غرمه وه ، نری نری باران اورېده ، شېرمحمد او تورپيکي ځوړند سرونه په يوه کوڅه کې روان ول. کامونو يې له ځمکې خټه جلا کوله...دواړه غلي ول.

يوې بندي غرقې ته ور وگرځېدل ، لاندې ځمکه وچه وه ، د باران څاڅکي پورته له اهن چادره په جوړ شوي سايبان لکېدل. دواړه ودرېدل.

شېرمحمد په ستړي غږ وويل:

__بنه! اوس؟

خواب يې وانه وړېد.

سړي کيڼ لورته وکتل ، کوڅه پاڅه سرک ته وتلې وه. هيڅوک هم نه و ، ليرې يو يو موټر تېرېده.

شېرمحمد وويل:

__سهار اوه بجې راوتلي يو ، غرمه شوه.

تورپيکي ځمکې ته کتل...

سړي مخ ور واړاوه ، د نجلۍ له سپينې زنې ، رانه څاڅکي څڅېدل...کېناست ، د لرگي غرقې ته يې ملا ولکوله ، له ځمکې يې يو خلی ور پورته کړ ، په خاورو کې يې کړې ليکې وايستلې.

چوپه چوپتيا وه ، په اهن چادر د باران يو لاس څاڅکي لکېدل ، د لنډو خاورو بوی ته.

تورپيکي سور اسويلي ويست ، ورو يې وويل:

__هماغه سيند بڼه و ، اوس به بېغمه وم.

شېرمحمد سر پورته کړ ، نجلۍ د مخامخ بام له ناوې څخه راټوږدونکو اوبو ته کتل ، څو پېچلي نري ويښته يې پر سپينه غاړه سربېش ول.

شېر محمد ولاړ شو ، د نجلۍ تر مخ ودرېد ، ورو يې وويل:

__زړه دې مه خوره ، زه خو يم ، پيدا به شي.

نجلۍ هماغسې ناوې ته کتل... ورو يې وويل:

__ته مهربانه يې.

د سړي سر وڅرېد. سترگې يې له اوښکو ډکې شوې ، يوه شېبه غلې و ، وروسته يې شونډې وڅوڅېدې:

__راځه! سرک ته به وڅېږو ، چېرې به ډوډۍ وخورو ، کېدای شي باران ودرېږي ، نورې کوڅې لا پاتې دي.

روان شو ، شاته يې مخ واړاوه ، تورپيکي په خپل ځای ولاړه وه ، ده ته يې کتل.

شېرمحمد وڅنډل:

__راځه!

نجلۍ حرکت وکړ ، دواړه غلې روان ول ، د سړي په زړه کې د نجلۍ وروستۍ خبره په تکرار ډول راگرځېده:

ته مهربانه يې ، ته مهربانه يې ، ته...

شېرمحمد پر پاڅه سرک بوټونه ټکوهل ، مړې خټې ترې تويې شوې ، خو لا يې هم ذهن د نجلۍ وروستۍ جملي نيولی و.

ته مهربانه يې ، ته مهربانه يې ، ته...

د موټر تېز هارن يې په غوږو ننوت ، توپ يې کړل ، يوه سره رنگه کرولا يې تر څنګ تېره شوه ، خړې اوبه باد شوې ، د سړي پر پاڅو ولګېدې.

شېرمحمد په خشکه وويل:

__د غوا زويه.

تورپيکي ته يې وکتل ، سترگې يې ردې راختلې وې ، په هماغه موټر پسې يې کتل...
نجلی ناڅاپه چيغه کړه!

__اوبنی مې.

په موټر پسې يې منډه واخيسته ، بل موټر برېک ونیو ، شېرمحمد تر لاس ونیوله ، په بهر يې وويل:

__کومه دی ؟

__به ها ، هاغه موټر کې.

__کوم موټر ؟

__هاغه سور موټر ، هماغه چې تاته يې اوبه در وپاشلې.

شېرمحمد يودم منډه واخيسته ، تېزه منډه ، تورپيکي پسې کتل ، دی گړندی روان و ، يو ځل د سرک مينځ ته ورغی ، د موټرو هارنونه پورته شول ، بېرته يې د سرک ژۍ په مخه ورکړه ، له پښو څخه يې خړې اوبه بادېدلې ، پټکي ورته ولوېد ، ده د لېونیانو په څير مندې وهلې...

تورپيکي گړندی پسې روانه وه ، مخکې لاره ، لوند پټکي يې له خړو اوبو ورپورته کړ ، په خپله سينه پورې يې ونیو . موټر په يوه کوڅه ننوت ، خو سړي لا په پاڅه سرک مندې وهلې....شېبه وروسته دی هم تر راوتلې دېواله پټ شو.

وخت ووت ، تورپيکي د کوڅې خولې ته ورسېده. شېرمحمد را روان و ، خوله يې له خندا نه سره ټولېده ، له خوشالۍ يې چيغه کړه!

__ما نه درته ويل چې پيدا کوو بې ؟

تورپيکي ورته وکتل ، د سړي ټول بدن په خټو لړلې و ، له بني لستوني څخه يې خړې اوبه څڅېدلې...
شېرمحمد په بهر پټکي ور واخيست ، پر خولې يې رنگ پنک تاو کړ ، په خندا يې وويل:
__پيدا شو ، اخير پيدا شو.

تورپيکي غلې ولاړه وه ، سړي ته يې کتل...

شېرمحمد وويل:

__راځه!

نجلی پسې روانه شوه.

شېرمحمد يو دم ودرېد ، تورپيکي ته يې وويل:

__ډاډه يې چې انجنير حنيف و ؟

نجلی د (هو) په نښه سر وخوځاوه.

سړي يودم وخنډل:

__بس! ستړيا دې ختمه شوه ، ته به خپلې خور ته ورشې او زه...

ناڅاپه غلۍ شو ، په سترگو کې يې اوبنکې راټولې شوې ، ترخه موسکا يې پر خړو شونډو وغځېده ، خپله خبره يې بشپړه کړه:

__او زه به غزني ته.

تورپيکي ورته کتل....

شېرمحمد يودم وخنډل:

__اوس نو خوشاله اوسه ، خوشاله
مخ يې واراوه ، روان شو. د يوې کوڅې په خوله کې ودرېد ، ويې ويل:
__موتر دلته راتاو شو.
تورپيکي مخامخ وکتل ، کوڅه لنډه وه ، دواړو خواوو ته لس __دولس کورونه ښکارېدل. پای ته يې زراعتي
ځمکې پرتې وې.
شېرمحمد وويل:
__موتر لېرې و ، خو غلط نه يم ، په همدې کوڅه کې راتاو شو. بس ، په دې لسو ، دولسو کورونو کې يو کور
ستا د اوښي دی.
تورپيکي غلې ولاړه وه ، شېرمحمد ته يې کتل...
له يوه کوره يو تنکي ځوان راووت ، پر سر يې شکرۍ اېښې وه.
شېرمحمد ور مخته شو ، په بهر يې وويل:
__د انجنير حنيف کور کوم يو دی ؟
هلک مخامخ گوته ونيوله:
__هاغه ! سپينه لويه دروازه چې لري. هاغه دوه منزله نخودي رنگه کور.
سړي په خبره کې ور ولوېد:
__د غزني دی.
هلک وويل:
__هو ، زامن يې له ما سره يوځای مکتب ته ځي ، مشر يې شفيق نوميږي ، بل يې عتيق ، وره خور هم لري ،
وحیده ورته وايي.
شېرمحمد تورپيکي ته مخ ور واراوه ، هغې ځمکې ته کتل.
هلک وويل:
__زه نانوايي ته ځم ، زغالي لنډېږي.
شېرمحمد ورغی ، د نجلی تر مخ ودرېد ، ورو يې وويل:
__بيا خو غلط نه يو راغلي ؟
تورپيکي غړيو واخيسته:
__نه.
شېرمحمد وخندل:
__نو بيا ولې ژرې ؟
نجلی غلې وه.
شېرمحمد ځمکې ته وکتل ، سره ساه يې وايسته ، ورو يې وويل:
__ښه نو ، ما په خپل قول وفا وکړه ، ستا د خور کور پيدا شو ، زه بايد لاړ شم.
تورپيکي په غړيو کې وويل:
__دا درواخله.
شېرمحمد سر هسک کړ ، نجلی درې د سرو زرو ښکړي ورته نيولي وو.
سړي ترخه وخندل:
__ملندې وهي ؟

د تورپيکي سلکي شوي:
_ما درته ويلي و چې تر هراته مې ورسوه ، بنکړي يې ستا.
د شېر محمد د تندې گونځې سره ورغلي:
_خو ما د پيسو له پاره نه يې راوستي.
يودم يې وخنډل ، جيب ته يې لاس کړ ، نمجن نوټونه يې راويستل. ورو يې وويل:
_ما حساب هم درسره ونه کړ ، خو خدای شته ، ستا يوه روپۍ مې هم بېخايه نه ده لگولې. بس ، يواځې يو زرگون راويځينه ، د بېرته تگ کرايه نه لرم.
تورپيکي په غريو کې وويل:
_په جيب کې يې واچوه.
_خو
نجلی په خبره کې ورولوېده:
_مه مې شرموه.
سړي پيسې جيب ته کړې ، کله چې يې لاس راويست ، په گوتو کې يې يوه آينه نيولې وه.
ورو يې وويل:
_بده يې مه گڼه ، دا درسره وساته ، بنکلي جوړه شوې ، ته ورته وگوره ، په زرتارو کې يې نيولې ده ، کله کله پکې گوره ، نه به دې هېرېرم.
نجلی لاس ور وغځاوه ، آينه يې په تېر پورې وينوله. ورو يې وويل:
_څوک وايي چې ته بدرنگه يې ؟
شېرمحمد وخنډل:
_ملنډې وهې ؟
نجلی پورته وکتل ، له شنو سترگو څخه يې اوښکو منډه واخيسته ، په لنډو سپينو بغورو کې د باران له څاڅکو سره گډې شوې ، شونډې يې وخوځېدې:
_له زړه وايږم.
د شېرمحمد سر وڅرېد ، ورو يې وويل:
_يوه خبره درته وکم ؟
د نجلی سلکيو زور واخيست.
_هو
سړي په غريو کې وويل:
_هېڅ
تورپيکي هماغسې ور ته کتل...
شېرمحمد مخ واړاوه ، په زرغوني غر يې وويل:
_خه.
نجلی روانه شوه. سړي پسي وکتل ، هغه ورو ورو ليرې کېدله ، شېبه وروسته سپينې دروازې ته ورسېده ، د دروازې پر دستکيز يې لاس کېښود. همالته ځوړند سر ودرېده. شېرمحمد مخ واړاوه ، لينکې يې لږځېدل ، پښو يې سستي ورکوله ، سترگې يې له اوښکو ډکې وې. دی د زړه په زور څو گامه مخکې لاړ ، خو يودم يې تر

شا د اوبو چرپا واورېده ، په بېره يې ور وکتل ، تورپيکي مندې ور وهلې ، تکرۍ يې په غاړه کې پروت و ، پلاستيکي چوټې يې له پښو ختلې وې ، راغله او د شېرمحمد تر مخ خورند سر ودرېده . شېرمحمد په حيراني ورته کتل ، د تورپيکي د اوږدو ويښتو له تاو شويو څوکو څخه رانه څاڅکي توپدل . نجلی يوه شېبه غلی وه ، دې په تيزې ساه وهله ، وروسته يې په غريو کې وويل :

__يوه خبره درته وکم ؟

د سړي ستونی ډک شو :

__هو

د نجلی سړی شونډې ورپېدې :

__ته راباندې گران يې .

يودم يې د شېرمحمد پر تېر سر کېښود ، په چيغو چيغو يې وژړل ...

د سړي په سترگو کې راټولو اوبښکو لار وکړه ، لږزانده کوټې يې د تورپيکي په لندو ويښتو کې ننوتې ، د هغې سر يې په خپل تېر پورې ټينک کړ .

نجلی ژړل او په ژړا کې يې همدا يوه خبره کوله .

__ته راباندې گران يې ، ته راباندې گران يې ، ته ...

شېرمحمد خپله زړه د هغې د ککرۍ په پستو ، لندو ويښتواييښې وه . ده څو گامه ليري ، په خړو اوبو کې دوو پرتو پلاستيکي چوټو ته کتل ، د چوټو پوندې د سپينې لويې دروازې خواته وې .

(پای)

۱۳۹۰ ل کال د دلوي شلمه __ کابل

Get More e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library